

Xin Chào, Em Gái !

Contents

Xin Chào, Em Gái !	1
1. Chap 1 : Bạn Thân Của Anh Hai.	2
2. Chap 2 : Fan Cuồng	4
Error 522 Ray ID: 2eac791f136c32a7 • 2016-10-01 02:27:16 UTC	4
Connection timed out	4
Browser	4
CloudFlare	4
Host	4
What happened?	4
What can I do?	5
3. Chap 3 : Bị Hãm Hại	5
4. Chap 4 : Vạch Trần	5
5. Chap 5 : Lý Do Anh Yêu Em	5
6. Chap 6 : Cơn Thịnh Nộ	6
7. Chap 7 : Bắt Cóc	8
8. Chap 8 : Lễ Nào...anh Yêu Em?	10
9. Chap 9 : Chiếc Nhẫn Bằng Chứng	12
10. Chap 10 : Buổi Hẹn Hò Không Hạnh Phúc	14
11. Chap 11 : Tin Nóng	16
12. Chap 12 : Ra Tòa	18
13. Chap 13 : Kế Hoạch Tổ Tình	20
14. Chap 14 : Quyết Định Của Như	21
15. Chap 15 : Đêm Noel	23
16. Chap 16 : “bạn Bè”	25
17. Chap 17 : Kế Sách	27

Xin Chào, Em Gái !

Giới thiệu

- Anh yêu em. - Anh hai!- Đừng gọi anh hai nữa. Anh không phải anh của em, chúng ta không cùng

1. Chap 1 : Bạn Thân Của Anh Hai.

Rầm! Rầm! Rầm!

Mở một mắt, nó chau mày nhìn ra cánh cửa phòng đang bị hành hạ. Thương em quá, sáng sớm đã bị đánh đập như vậy. Mẹ à, chắc mẹ lại phải mua cửa mới cho con rồi.

Lết từng bước xuống giường, nó mở cửa, giọng rên rỉ :

- Mẹ mới mua cái cửa này 1 tuần thôi, anh bớt phá hoại đi.
- Tao quan tâm tới việc mua đồ của mẹ làm gì? Đi thay đồ, tao đưa mày đi học.

Vừa dứt lời, Duy quay lưng bước xuống cầu thang, chuẩn bị đồ ăn sáng. Nhìn theo bóng lưng dài gần 1m8 đó, Như bắt giác mỉm cười.

5 phút sau . . .

Xách chiếc ba lô rồi chạy như bay xuống bàn ăn, Như thở dốc. Nhìn hai chiếc ghế bàn đối diện trống không, nó lờ mờ đoán được hai vị chủ nhân căn nhà đã cất cánh đi công tác từ sáng sớm. Vì lý do công việc, thời gian tụ họp của gia đình nó rất hiếm. Kể cả các kì họp phụ huynh hay khai giảng, tổng kết của nó cũng do anh Duy đi. Cũng may, các thầy cô hiểu nên không trách mắng gì nhiều.

Đưa đĩa mì xào trứng cho nó, Duy ra lệnh :

- Cho nhóc 5 phút.

Nói rồi Duy bấm đồng hồ, tháo tạp dề, dắt xe đạp ra khỏi cửa và đợi. Nó thấy vậy chỉ biết nhăn mặt, ra sức nhồi nhét đồng tạp nham trước mặt vào miệng.

- 5, 4, 3, 2, 1.

Duy mở miệng đếm những giây cuối cùng rồi quay sang đóng cửa. Ngay lúc đó, một bóng nhỏ bay qua, ngồi ngay lên yên sau xe đạp, nở nụ cười đắc thắng. Duy nhún vai, cài khóa rồi đạp xe đi.

Năm nay Duy học lớp 12a7, còn Như vừa gia nhập lớp 10a3 được vài ngày. Nhìn cổng trường to sừng sững trước mặt, lòng Như khê rộn ràng. Đây là ngôi trường mà Như ao ước được theo học biết bao nhiêu năm. Bây giờ đạt được ước nguyện, trong lòng không khỏi vui mừng.

Vừa vào cổng, nó gặp ngay An, bạn thân của Duy. Thấy thằng bạn cao ngạo thường ngày hôm nay chở em gái tới trường, An bật cười, hỏi :

- Bộ hôm nay trời sập hay thế nào mà Duy đại ca lại hạ mình đi chở tiểu công chúa thế?
- Im cho bố. - Duy không nhìn An, buông 3 chữ.
- Ồ, tiểu công chúa, hôm nay em dậy sớm nhỉ? - An quay qua Như bắt chuyện.
- Anh đừng chọc em nữa, gọi em là Như thôi.
- Lên lớp trước đi. - Duy vỗ vai Như rồi quay sang An - Mới sáng sớm mà mày ngứa miệng hả ?
- Ahaha - An nhìn theo bóng lưng Như, khoe môi cong cong - Tao không nhịn được. Tao muốn nghe giọng con bé cả ngày luôn.
- Khôn hồn thì ngậm miệng lại - Mặt Duy nhăn nhó - Nó mà khó chịu là tao đâm mày đấy!
- Mày sủng em gái dữ vậy à? Mà thôi, ăn sáng chưa? Xuống căn tin với tao đi, tao không mang tiền.

- Thế mà xem tao là cái túi tiền di động đấy à?

- Cũng tương tự. Có điều mà yên luôn chức năng trò chuyện và tấu hài.

Duy nghe vậy, giờ chân đạp mông An một cái rõ đau.

- Yên luôn cả chức năng dạy dỗ mà nữa.

- Như! Như quen anh An lớp 12a7 hả? Nãy tui thấy Như đứng nói chuyện với anh. - Ly, bạn cùng lớp của Như chạy đến hỏi.

- À, bạn của anh Như. Có gì không?

- Như sướng thiệt, quen với anh. Hôm qua tui thấy anh trên ti vi đó. Anh được giải nhì cuộc thi piano quốc gia đó nha. Trời, người gì đầu đẹp trai dễ sợ.

- Vậy hả? Lần đầu Như nghe anh biết chơi violin đó.

- Vậy chắc anh giấu Như rồi. Mà không sao, Như biết vụ đó làm gì. Có điều, sau này có gì nhờ Như chuyển thư của tui này cho anh nha. Như hông được từ chối đâu.

Nghe vậy, nó lắc đầu rồi cười trừ. Đưa thì đưa, chỉ sợ anh An không nhận thôi. Dù gì anh An cũng không thích mấy vụ này. Tối lúc đó, chắc mấy cậu này lại nghĩ nó không đưa rồi xé xác nó ra mất. Chắc, nguy hiểm, nguy hiểm quá!

Giờ ra chơi

An đang ngồi ở căn tin uống nước với Duy, thấy Như chạy đến liền vẫy tay gọi. Như cười tươi chào rồi không ngần ngại chạy đến ngồi kế Duy.

- Không đi chơi với bạn tới đây làm gì? - Duy chau mày, hỏi nó.

- Là anh An mời em ngồi chứ bộ. - Nó cũng chau mày, nói.

An nghe vậy, cười tươi, xoa đầu nó nhẹ nhẹ. Con bé này, càng nhìn gần càng thấy dễ thương mà. Bất gặp được động tác đó, Duy nhăn mặt, bĩu môi.

- Mà anh An này! - Như gọi khế

Nghe tiếng nó, cả hai anh chàng đều ngoái đầu lại nhìn. Ngộ nhỉ, sao hôm nay tự dưng nó nhỏ nhẹ thế?

- Sao thế? Em nói đi. - An nhìn nó vẻ thắc mắc

- À, em ...

Nó ngập ngừng rồi đưa một phong bì màu trắng cho An. Phía trên còn được trang trí rất nhiều trái tim màu đỏ nữa. Trông có vẻ khá giống thư tình. À không, 100% là thư tình! Thấy vậy, An và Duy đồng loạt tròn tròn mắt.

- Cái.. cái này ... - An lắp bắp, mặt đỏ bừng - Em... cái này...cái này... em...

- Cái này... bạn em nhờ em gửi anh. Anh không nhận cũng không sao đâu! Tại tui nó ép em quá ... - Nó cúi đầu nói, tỏ vẻ hối lỗi.

Nghe nó giải thích, mặt An tối sầm lại, còn Duy ôm bụng cười. Cảm giác này, đối với An mà nói, giống như đang được bay lơ lửng giữa không trung mà bị giáng cho một tia sét té cái huych xuống đất vậy. Đau, quá đau!

Duy cười đến chảy cả nước mắt, mặt đỏ như quả cà chua mới quay sang nói với nó :

- An nhận rồi, mà về lớp đi!

Nó nghe vậy, nhìn hai ông anh khó hiểu, nhưng cũng không thắc mắc gì nhiều, quay lưng về lớp.

Đợi tới khi bóng Như khuất sau dãy hành lang khối 10, Duy mới lấy lại vẻ bình tĩnh, quay sang nhìn An.

- Tao cứ tưởng ... - An meo máo

- Thôi, không sao, lần khác đi. - Duy vỗ vai thằng bạn rồi cười - Mà, tao nói nghe đừng giận, mặt mày lúc đó, haha, tếu méo tả được.

- Hứ, mày đợi đi, không có gì là thằng An này không làm được! Một ngày nào đó, Như sẽ đưa cho tao bức thư giống ngày hôm nay và tỏ tình với tao. Tao sẽ làm được!

An nói dứt khoát rồi đứng dậy về lớp. Duy nhìn theo, trong lòng dậy lên cảm giác khác lạ.

- Đọc xong nhớ vote cho tớ nhé các cậu, để tớ có động lực up tiếp.

Tớ dân nghiệp dư, có gì sai sót mong các cậu thông cảm và khuyên bảo nhé!

2. Chap 2 : Fan Cuồng

Error 522 Ray ID: 2eac791f136c32a7 • 2016-10-01 02:27:16 UTC

Connection timed out

You

Browser

Working

Hong Kong

CloudFlare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

The initial connection between CloudFlare's network and the origin web server timed out. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you're a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you're the owner of this website:

Contact your hosting provider letting them know your web server is not completing requests. An Error 522 means that the request was able to connect to your web server, but that the request didn't finish. The most likely cause is that something on your server is hogging resources. Additional troubleshooting information [here](#).

CloudFlare Ray ID: **2eac791f136c32a7** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by CloudFlare

3. Chap 3 : Bị Hãm Hại

4. Chap 4 : Vạch Trần

5. Chap 5 : Lý Do Anh Yêu Em

An sai nhanh đôi chân đến phòng nhạc cụ của trường. Đã xế chiều rồi, giờ này chắc chẳng còn ai ở đây. Yên tĩnh - đây là thứ cậu cần nhất lúc này.

Ngồi xuống chiếc ghế nhỏ màu đen dựng trước cây piano lớn, cậu hít thở sâu. Từng ngón tay nhẹ nhàng đặt lên bàn phím, rồi nhanh chóng lướt nhanh, tạo thành một bài nhạc dịu dàng. Giai điệu River flows in you cất lên tha thiết đến lay động lòng người. Hình ảnh ngày hôm đó - ngày đầu tiên cậu gặp Như dần hiện ra, rõ nét tựa chỉ mới hôm qua.

Hôm đó vào tháng 12, là sinh nhật lần thứ 16 của An, và cậu chỉ có một mình. Bước từng bước dạo vòng quanh thành phố, cậu khẽ thở dài. Giờ này ba cậu đang bận ít việc ở công ty, còn mẹ thì đi diễn chưa về. Càng khuya, trời càng trở lạnh. Cậu bước đại vào một quán cà phê nhỏ bên đường, nơi nội thất trang trí vô cùng ấm úng, gọi một ly cappuccino nóng và mở smartphone lướt web. Chợt, chiếc piano ở góc khuất quán vang lên, trầm bổng, tựa như đưa người nghe vào một không gian huyền ảo nào đó. An đứng dậy, tiến đến cây đàn, mười ngón tay cũng ngứa ngáy, muốn thử chơi một bản thật điêu luyện để nhận được con mắt ngưỡng mộ của những người trong quán.

Trước mặt cậu bây giờ là một cô gái nhỏ đang mặc váy trắng, một bông hoa hồng nhỏ điểm ở vai như tô đậm thêm nét dịu dàng. Mái tóc đen óng được tết sang một bên, gọn gàng, dễ thương. Hai bàn tay búp măng trắng nõn lướt trên từng phím đàn, đôi mắt nhắm nghiền đang cảm nhận giai điệu nhẹ nhàng này. Cũng là River flows in you, nhưng so với cậu, giai điệu này rất khác. Có cái gì đó rất nhẹ, rất lạ, và cũng ... rất đẹp!

Bài hát kết thúc, cô gái nọ đứng lên, tiến về bàn của mình trong tiếng vỗ tay rộn ràng của bạn bè. An vẫn đứng đó, thất thần, đôi mắt dán vào dáng hình thanh mảnh kia. Cô gái cũng nhìn cậu, nhưng rồi nhanh chóng rời mắt đi chỗ khác. Cậu cũng về chỗ, cầm con smartphone chụp lên người con gái đẹp như thiên thần kia vài tấm hình, rồi cũng quay về nhà. Đêm đó, có người ngủ rất ngon, có người lại không thể nhắm mắt mà cứ ngắm hình nền điện thoại.

Sau vài ngày điều tra, cậu đã có thông tin cơ bản của cô bé hôm nọ. Biết được anh nó cũng học chung trường với mình, An đã xin thầy hiệu trưởng chuyển lớp, rồi tiếp cận Duy. Duy biết hết, nhưng chẳng chê trách gì, cậu chỉ nói :

- Tao không quan tâm mày đến với tao vì mục đích gì. Chơi được thì chơi thôi.

An nghe vậy, bật cười thành tiếng. Cũng may, Duy chơi rất được. Dần dần, cậu thân với Duy hơn, như một người bạn thật sự. Hàng tuần vẫn đến nhà Duy ăn trực, lâu lâu lại rủ hai anh em nhà đó đi chơi, rồi

có hôm lại còng lưng ra phụ họ dọn dẹp nhà cửa,... Ba Lâm mẹ Ý cũng thương An, xem cậu như con ruột, có khi còn dẫn cậu đi du lịch chung và chụp ảnh gia đình. An bỗng dưng có một ngôi nhà thứ hai, đầm ấm, hạnh phúc, và hơn cả là có người con gái cậu yêu. Cuộc đời cậu như lật sang trang mới từ đó.

Hình ảnh Như trong quán cà phê nọ đã khắc sâu vào tâm trí An. River flows in you trở thành bài hát yêu thích của cậu cũng từ lúc đó. Cậu chăm luyện tập piano hơn, cây đàn violin bị cậu vất ở một xó nọ đã phủ một lớp bụi thật dày. Bài hát vẫn vang lên trong phòng ngủ của An hàng ngày, khi dạy dứt, khi dịu dàng, khi u uất, khi vui tươi mới mẻ, nhưng ẩn sâu trong đó chắc chắn vẫn là một tình cảm trong sáng ngày một lớn dần.

Trở về với thực tại, điệu nhạc cũng cất lên từng nốt cuối cùng rồi dừng hẳn. Căn phòng trở lại im ắng như lúc đầu, chỉ còn lại tiếng thở và tiếng nhịp tim của An đập từng hồi. Cậu nắm chặt tay, nói chắc chắn :

- Ngay từ ngày đầu tiên gặp em, anh đã quyết định sẽ bảo vệ em đến hết cuộc đời này. Như à, em đừng lo, anh sẽ không để ai đụng vào người em đâu, cho dù là một sợi tóc, kể cả Yến Vy hay ba mẹ anh.

Nói rồi, An đứng lên và quay lưng bỏ đi. Để lại cây đàn piano im lặng, trống rỗng.

- Anh đến rồi à?

Nó hỏi khi thấy An bước vào phòng bệnh.

- Ủ, anh đến rồi. Hôm nay em xuất viện phải không? Sao vắng như chùa bà đanh vậy? Thằng khỉ kia đâu?

An cởi áo khoác, giơ tay vuốt tóc nó.

- Hì, “thằng khỉ” đó đi làm giấy xuất viện với đóng viện phí với ba mẹ rồi. Anh ngồi đi, chắc ảnh cũng sắp về rồi đó.

- Mà em sao rồi? Còn đau gì hông? Hay có thèm ăn cái gì thì nói anh mua cho.

- Ồ pá à ~ bánh bao, bánh cá, trà sữa, trà đào, pizza, hamburger, mì cay, mì xào, khoai tây chiên, kem tuyết,... Anh mua cho em đi!!!

Duy từ ngoài bước vào, giả giọng nhõng nhẽo nắm tay An lắc lắc. Như bật cười, còn An thì đang trong trạng thái sốc tạm thời. Mất vài giây, cậu mới trả lời được.

- “Em” thích thì tự mua mà ăn. “Anh” đây méo rảnh.

- Thằng mê gái! - Duy phủi tay - Thôi, mày dọn hành lí xong chưa? Ba mẹ đang đợi ngoài xe kìa.

- Dạ rồi. Mình đi.

Nó nói rồi nhảy xuống giường, chạy biến, để lại đóng túi xách cho hai anh chàng đẹp trai ở trong phòng. Duy và An nhìn nhau, rồi mặt Duy tối sầm lại, An bật cười ha hả. Hai người cũng nổi gót theo nó ra khỏi phòng.

Vote đi vote đi người ơi

~~

6. Chap 6 : Cơn Thịnh Nộ

- Mọi chuyện là như thế nào ?

Hai bàn tay rắn chắc đập xuống bàn cái “Rầm!”, người đàn ông trung niên cau mày hét lớn.

Mở to đôi mắt kiên định và lì lợm nhìn ba mình, An chỉ biết cười khẩy. Người đàn ông này, không nói chuyện với cậu thì thôi, mỗi lần mở miệng ra là chỉ có gào rồi thét. Xem ra ông ta vẫn nhớ mình có một đứa con trai nhỉ?

- Cái đồ bất hiếu nhà mày! Mày đã không giúp được gì cho tao thì thôi, lại còn phá hỏng cái mối quan hệ mà mất bao lâu tao mới gây dựng được. Mày chỉ cần cưới nó, mày cũng sướng, mà tao cũng được hưởng. Vậy mà mày... Đúng là phá gia chi tử mà! Đồ vô dụng! Đồ của nợ!

Tiếng chửi chối tai vẫn tiếp tục. An cúi đầu, trả lời từ tốn:

- Con không làm gì sai cả.

- Cái gì là không sai? Thằng Duy là thằng khốn nào, con Như là con đ* nào mà mày dây dưa với chúng nó mãi vậy? Bé Vy nó bảo mày bỏ nó theo con bé kia, phải không?

- Ba hỏi lại Vy xem, là ai sai trước? Nó mới là khốn, mới là đ* ấy. Nó đi yêu bạn thân của con rồi còn dám nói gì nữa chứ? - An nổi giận, gầm gừ nói.

- Mày câm ngay! Ai cho mày nói bậy như thế?

- Ba không cho con gọi nó như thế, vậy sao ba còn nói bậy con?

- Mày học đâu ra cái thói cãi ba mày nhem nhem đó vậy hả?

- Mở miệng ra nói thì ba bảo cãi, câm như hến ba lại bảo khinh ba. - An khê nhếch môi - Ba đem con cái mình ra đối lầy vài cục bạc dơ bẩn, ba không thấy thẹn sao mà còn chửi con?

- Thằng khốn kiếp! - Ba An đứng dậy, đập mạnh vào bàn, khuôn mặt đỏ bừng - Mày, là thể loại cặn bã. Tao nuôi mày ăn học bao nhiêu, mày trả lại cho tao như này đây hả? Biến! Biến ngay khỏi nhà tao! Biến đi! Đồ bẩn thỉu, dằn độn như mày, tao không cần!

Chiếc cửa thư phòng mở ra, mẹ An chạy vào, ôm lấy vai người đàn ông đang nổi điên kia. Bà nhẹ giọng, hoảng hốt :

- Ông! Có gì bình tĩnh mà nói, đừng đuổi con đi như thế.

- Ba nghĩ ngày ngày ném cho con đồng tiền, thuê một đám gia sư về thì gọi là nuôi con đấy à? Được, ba đuổi con đi chứ gì? Không cần ba đuổi, con cũng tự đi. Con không chịu nổi cuộc hôn nhân vỡ vụn đó, càng không chịu nổi một người ba chẳng xem gia đình là cái đình gì gì. Chào mẹ, con đi.

Nói rồi An quay lưng bỏ đi, không kịp thu dọn đồ đạc. Ông Minh, ba cậu, chỉ biết tức giận đứng nhìn thằng con trai độc nhất bỏ đi. Vụ đầu tư này của ông xem ra gặp khó khăn rồi! Ông quay đầu, thở mạnh vài tiếng rồi hất thẳng ly nước xuống bàn. Mẹ An chỉ biết cúi đầu im lặng. Bà xót con trai, nhưng đối với cơn thịnh nộ của chồng, bà lại không dám hé răng nửa lời.

10h đêm tại nhà Duy ...

-“Kính koong! Kính koong!”

- Ra đây! Ra đây!

Mẹ Ý nói lớn rồi nhanh chóng mở cửa. Thấy An vẫn đang còn mặc đồng phục trường đứng trước cửa, bà thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi nhiều. Bà mỉm cười:

- Sao khuya thế này mới về hả con? Vào đi tắm đi rồi cô lấy cơm cho ăn. Hôm nay nhà mình ăn canh cua con thích đấy nhé.

- Úi, vợ đến đây à! - Duy ở trên cầu thang, nói vọng xuống - May thế, trầm đang mỏi lưng. Mau lên đắp lưng cho trầm nào.

An bật cười, cởi hai nút áo trên cùng rồi tiến lên phòng Duy. Bà Ý trở vào bếp, vừa hâm lại đồ ăn, vừa nhìn An dịu dàng. Thằng nhóc này, gia đình vốn đã không hạnh phúc mấy, nhưng không ngờ đêm hôm thế này mà còn bị đuổi đi. Ba mẹ gì đâu, thật đáng trách!

- Tao là trai thẳng! - An đá Duy một cái - Mà cho dù có cong, thì bố đây cũng nằm trên, không đến lượt mày đâu, nhé!

- Xi. - Duy bĩu môi - Mày thẳng hay không có trời biết. Lỡ đâu con Như chỉ là bình phong, người mày muốn tiếp cận thực sự là tao. Ôi, tao ngại quá, ngại quá mày ạ!

- Thằng chó bệnh! Phấn đi, tao đi tắm.

Nói rồi An quay qua tủ gỗ, vớ đại cái quần đùi rồi đóng cửa phòng tắm. Duy thở dài. Cậu cũng định khuyên An đừng đụng chạm gì Vy cả, mọi chuyện để cậu lo đủ rồi. Mà nghĩ lại, thằng heo này có bao giờ chịu nghe ai đâu. Quả này chắc còn phải ở đây dài dài.

Vài phút sau, An tắm xong, chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi ngắn bước ra. Thấy Như thù lù đang ngồi tám chuyện với Duy, cậu giật bản mình. Như quay qua chào, không hay mặt cậu bỗng chốc đỏ ửng như trái cà chua.

- Khuy...Khuya rồi sao em khôn...không đi ngủ đi?

An lắp bắp hỏi, vớ đại cái chăn choàng lên người.

- Tao gọi nó đấy. Mà đến chơi mà. - Duy cười đều - Chà, body anh An đẹp thiệt nha. 6 múi 8 múi từ lâu luôn ấy.

An nghe vậy bỗng chốc nóng hết cả người. Như tùm tùm cười, rồi chóng tìm cách chuồn mất. An rón rén đi đóng cửa, rồi quay lại đập mông thằng bạn. Duy ôm bụng cười, đến đỏ mặt tía tai mới chịu dừng. Lấy lại vẻ nghiêm túc, Duy hỏi :

- Sao rồi?

- Kỳ này có vẻ căng mày ạ. Tao hết chịu nổi rồi. Chắc tao còn ăn bám nhà mày dài dài.

- Chả sao. Mốt làm em rể, tao hành lại mày là được chứ gì.

Nói đến đây, Duy cười, nhưng trong lòng dậy lên một cảm giác chua xót khó tả.

- Ủ. Tao sẽ ráng sống tốt, trở nên thật thành đạt, rồi cưới Như. Tao sẽ chứng minh cho ba tao thấy không có ông ta tao vẫn tốt chán.

- Rồi, rồi. Tôi hiểu ông quá mà, ông cao siêu, ông quyết tâm. Giờ ông xuống bếp ăn cơm giùm tôi cái. Bụng nó đang hát quốc ca rồi kìa.

An cười cười, khoác vai Duy bước xuống cầu thang, đánh chén một bữa ngon lành.

Khuya hôm đó, cửa phòng Như bật mở, An bước vào, xoa đầu cô gái nhỏ đang say ngủ. Cậu còn nhớ, có lần, nó hỏi cậu, rằng nếu mai sau chúng mình đều kết hôn rồi, thì sẽ như thế nào nhỉ. An cười, đáp ngay, cậu sẽ ở rể nhà vợ. Nó ngây ngô hỏi lý do. Cậu chỉ véo má nó, rồi bảo :” Vì anh chắc chắn, gia đình vợ anh sẽ rất hạnh phúc!”. Cậu bắt giác mỉm cười triu mến.

Ở đằng sau cánh cửa, có một người con trai nhìn thấy tất cả. Cậu lặng lẽ quay về phòng, cảm giác khó chịu trong lòng lại dâng cao.

Vote đi Vote đi Love ya

~~

7. Chap 7 : Bắt Cóc

Sáng hôm sau ...

- Ba mẹ đi nữa rồi hả anh ?

Nó ngồi xuống bàn ăn, vớ vội miếng bánh mì, hỏi.

- Ủ. Đi hồi 4h. Lát tao với An bạn ra sân vận động rồi, mày tự đến trường được không?

- Thi đấu bóng chuyền đấy nhé! Nhóc thấy oai chưa? - An hí hửng

- Oai! - Nó cười tươi - Không sao, em đi một mình được. Hôm nay em có 2 tiết à, học xong em đến cổ vũ hai người luôn.

- Ủa, vậy ăn nhanh rồi đi đi kéo trễ.

Duy vừa nói, vừa cời tạp dề ra. Tính ra thì cậu hỏi bị đảm đang đấy chứ nhỉ?

Đợi bóng Như khuất khỏi cửa nhà, An mới quay đầu, nở nụ cười ngọt ngào với Duy:

- Mỗi buổi sáng mà được nhìn thấy người mình yêu thật tuyệt!

- Mà đang tỏ tình với tao đấy hử? Đậu xanh rau má trà đá nước dừa, nổi hết cả da gà rồi này. Tởm vler!

- Duy lấy tay tự ôm vai mình

- Áo tưởng! Tao nói bé Như kia. Chứ mỗi sáng mà nhìn thấy mày thì, chắc, xui thôi rồi!

Duy cười to, nhưng vẫn có gì đó khó chịu lắm. Cảm giác này, đừng nói là ...

Tháng chín, trời thu xanh ngắt, cao vợi vợi. Nó vừa đến trường vừa nghĩ ngợi. Còn nhớ năm nào, cũng vào mùa này, nó còn đòi khóc nằng nặc bắt ba cho nó vào chung trường với anh hai. Nghĩ lại thấy mình con nít thật. Bao nhiêu năm trôi qua rồi, nó cũng lớn hơn, nhưng kỉ niệm khi nhỏ thì vẫn mãi ở trong tim này. Chết thật, sắp tới giờ vào lớp rồi, nhanh chân thôi!

Đang hát vu vơ một bài nhạc trẻ nào đó, chợt nó thấy sau gáy mình đau điếng, rồi trời đất đảo lộn, kết cục là một màu đen u ám. Trước khi mê man, nó chỉ nghĩ, có phải trời sập rồi hay chẳng?

Cô gái nhỏ mau chóng ngã sõng xoài trên nền xi măng lạnh. Một người đàn ông to lớn, xăm trổ đầy mình, móc điện thoại ra, cười lớn :

- Chị! Nó ngủ rồi.

- Tốt. Đến đây ngay.

Giọng nói một người phụ nữ vừa quen vừa lạ vang lên trong điện thoại. Người bên này gật đầu, vác Như lên chiếc xe đã được chuẩn bị sẵn, nổ máy và quay vô lăng.

- Duy! Mày có điện thoại này.

Đang trong giờ giải lao. Duy tu nhanh chai nước rồi chạy đến, cầm điện thoại đi. Chu cha, là mama đại nhân đây mà!

- Nhóc. Em gái con đâu? - Người phụ nữ quyền lực cất giọng đầy bức bối

- Nó đang đi học. Có gì không mẹ?

- Học cái gì mà học? Hai đứa trốn mẹ đi chơi phải không? Nhà trường vừa nhắn tin thông báo hôm nay nó nghỉ học không phép đây này.

- Cái gì cơ?

Duy la lên, rồi mau chóng ngắt điện thoại, mặc cho đầu dây bên kia còn đang í ới. An đứng kể bên cũng tò mò chú ý vào xem. Duy mở bản đồ, chấm nhỏ đang di chuyển, nhưng đây đâu phải đường đến trường?! Chết tiệt thật!

- Sao thế? Chuyện gì à? - An vẫn chăm chú nhìn bản đồ, xem có phát hiện gì mới không.

- Khốn nạn! Con bé bị bắt cóc rồi!

Duy nói rồi không ngần ngại chạy khỏi sân vận động. Còn An, phải mất vài giây sau mới nhận thức được nhân vật bí ẩn “con bé” là ai. Cậu bảo hai người dự bị ra sân, rồi cũng nhanh chóng mất hút.

Chiếc taxi lao nhanh trên con đường đất gập ghềnh với tốc độ bàn thờ. Người An nóng lửa đốt, người Duy lại còn nóng hơn. Không khí trong chiếc xe tựa như chỉ cần thổi mạnh một tiếng thì sẽ phát nổ ngay tắp lự. Duy nhìn chăm chăm vào chiếc smartphone, miệng dẫn đường cho bác tài. An chẳng làm được gì cả. Tài khoản của cậu đã bị khóa vào khuya hôm qua rồi. Như nghĩ ra điều gì đó, cậu gọi điện cho một người bạn, hỏi tung tích của Vy.

- Sao? Vy nghỉ học?

An thốt lên. Duy quay ngoắt lại, nắm chặt tay, gân xanh nổi lên.

- Giải lắm. Hôm nay cậu không thoát đâu.

-" Ào!"

Một xô nước lạnh tạt thẳng vào người nữ sinh đang thiếp đi dưới sàn. Nó bật dậy, hai răng cắn chặt. Lạnh quá! Nhưng mà, đợi một chút, đây là đâu ấy nhỉ?

- Dậy rồi sao, cô bé?

Nó quay đầu. Xung quanh tối đen như mực, nhưng giọng nói này thì quen lắm. Chắc đã nghe ở đâu rồi.

- Đây là cái giá phải trả khi dám khinh thường tao.

Nói đoạn, một cái tát giáng xuống khuôn mặt trắng trẻo.

- Còn đây là cái giá phải trả khi dám đụng vào người tao.

Lại một cái bạt tai nữa. Hai má nó nóng rần. Bây giờ thì nó biết giọng nói kia là của ai rồi. Yến Vy!!!!

- Và cuối cùng, là cái giá phải trả khi giành giật đồ của tao.

Vy giật mạnh tóc nó, khiến nó la oai oái, rồi ấn đầu nó xuống thau nước đá để chuẩn bị sẵn. Được một lát, nó ngạt thở, ho sặc sụa. Khuôn mặt nó giờ lạnh toát, dường như muốn tê liệt cả. Vy cười lớn, lấy một lọ nước hoa từ trong túi áo, mở nắp lọ rồi đổ hết lên đầu nó, nói nhẹ nhàng :

- Muốn tham gia cuộc vui, nên thơm tho một chút.

- Yến Vy, tại sao chị lại làm vậy?

- Mà còn phải hỏi sao? Nếu không phải vì thứ mặt dày như mày, tao đã không làm mấy chuyện thất đức này. Mà mày yên tâm, người có tiền là có quyền. Hôm nay, cho dù mày có thoát ra được, thì bằng chứng buộc tội tao cũng chẳng có đâu. Trần Yến Vy tao, đã không có thứ gì, thì người khác đừng mơ đụng vào. Hôm nay, mày chỉ có chết.

Vy nói với nó nhiều lắm, nhưng chủ yếu là chửi bới, dọa nạt. Cuối cùng, Vy quay lưng đi mở cửa, một chút ánh sáng nhỏ len lỏi vào không gian u ám kia. Chói mắt quá!

- Rồi. Giờ phần tụi bay. Ăn cho no, rồi khiến nó không mở miệng nói gì được nữa cho tao. Tốt nhất là đi luôn, còn không, thành người thực vật cũng không tệ.

Tầm vài ba người đàn ông to lớn cười ha hả bước vào, cả người xăm kín mít. Cánh cửa lại đóng sầm, nhưng lần này, từng bóng điện được bật lên, thấp sáng cả căn phòng. Là một căn nhà kho cũ kĩ, đồ vật đều đã rỉ sét cả, nhưng vẫn rộng rãi.

Tiếng cười ghê rợn kia lại vang lên lần nữa. Nó run lấy bẫy, phần vì lạnh, phần vì sợ. Áo đồng phục nhanh chóng bị xé toạc ra, cả chục bàn tay đặt lên người nó. Nó la lên, nhưng vô vọng, xung quanh vẫn tĩnh mịch. Nó thầm nghĩ, cuộc đời nó đến đây là kết thúc rồi. Phim ảnh vẫn chỉ là phim ảnh, sẽ không có anh hùng cứu mỹ nhân, sẽ không có phép màu nào xuất hiện cả. Bà tiên, hay ông bụt, tất cả chỉ tồn tại trong truyện cổ tích mà thôi. Ba ơi, mẹ ơi, anh hai ơi ...!

8. Chap 8 : Lẽ Nào...anh Yêu Em?

Cánh cửa phòng bị ai đó đập mạnh, vỡ tan tành. Mọi hoạt động trong phòng dừng lại ngay. An và Duy đứng ở cửa, chứng kiến cảnh tượng ngay trước mặt, máu điên trong người sôi ùng ục.

- Mẹ kiếp! Biến ngay cho ông.

Một người đàn ông trong bọn gào lên. Lúc này thì không còn gì để kể nữa, hai chàng trai cùng xông đến, một trận chiến khốc liệt xảy ra. Đừng lo cho hai anh chàng đấy, họ đều được luyện võ cả rồi. Với lại, chỉ cần bấm một nút nhỏ trên điện thoại, cảnh sát sẽ đến ngay.

Chỉ vài phút, những tên bặm trợn kia đã nằm rạp dưới chân hai cậu quý tử. Duy lao nhanh đến bên Như, cởi áo mình mặc cho nó, rồi ôm nó vào lòng mà vỗ về. An cũng muốn an ủi nó, nhưng khổ nỗi, cậu chậm hơn bạn mình vài giây. Cậu đành quay lại, để bàn tay của một tên to con ra trước mặt, móc con dao trong túi hắt rồi chậm chậm đâm vào giữa khe các ngón tay. Tốc độ nhanh dần, rồi “Bụp!”, và sau đó là tiếng rên thảm thiết của tên nọ.

- Mày đi đâu vậy?

An hỏi khi thấy Duy bế Như ra ngoài.

- Đến bệnh viện. Người nó lạnh ngắt rồi.

- Tao đi với.

- Ở đây lo đông hỗn loạn mà mày gây ra đi!

Duy bỗng dưng hét lớn. An hơi khựng lại. Cái thằng, sao hôm nay nó nóng tánh thế nhỉ? Nhưng cậu không lên tiếng, dù sao chuyện này cũng do cậu gây ra thật. Nếu hôm đó cậu không uy hiếp Vy, nếu tối qua cậu chịu xuống nước một tí, thì có lẽ chuyện này đã không xảy ra.

Yên vị trên xe cấp cứu rồi, cậu mới mở điện thoại. 20 cuộc gọi nhỡ từ mẹ, 37 cuộc gọi nhỡ từ ba. Định khựng bố thằng con này à?? Nhắn vội cho ba mẹ, đại khái là con đang bận, rồi cậu quăng luôn chiếc điện thoại vào túi.

Cậu nắm chặt tay nó, vừa xoa vừa ra sức hà hơi. Thân thiết nó thấp quá! Bực thật. Lòng cậu nóng rực lên, nhịp tim tăng nhanh đáng kể. Sốt ruột chết đi được ấy. Con bé mà có mệnh hệ gì, không biết cậu sống sao nữa.

Chiếc cửa phòng cấp cứu đóng lại. Duy ngồi ở dải ghế ngoài hành lang, gục mặt xuống hai lòng bàn tay. Là cậu không tốt, không bảo vệ được em gái mình.

An từ đâu chạy tới, mồ hôi rơi ướt đầm áo. Cậu thở hùng hục, hỏi :

- Như đâu? Con bé sao rồi?

- Mày còn dám hỏi sao? - Duy gầm lên - Thằng chó! Tất cả là tại mày! Tại ông già của mày! Nếu mày không gây chuyện thì Như đã không như vậy. Mày thứ trả lời đi, nó mà có mệnh hệ gì, thì tao biết phải làm sao hả? Nó...nó không thể bị làm sao được! Không thể!

Duy biết cậu đang nổi nóng vô cớ, nhưng cậu không kiềm chế được mình nữa rồi. Những hình ảnh khi nó cười, nó khóc, nó giận dữ,... hiện lên trong đầu cậu. Nhỡ như... nhỡ như cậu không còn được nhìn thấy nữa thì sao đây?

- Mày bị điên à? Sao tự dưng lại chửi tao? Có phải tao cố tình đầu, có phải tao muốn vậy đâu. Mày lo cho em gái mày quá rồi hóa điên đấy hả? Nó là em mày, chứ có phải người yêu mày đâu mà mày đòi sống đòi chết với nó? Tao yêu thầm nó bao nhiêu năm tao còn không nói thì thôi chứ mày ...

An bực dọc, lên tiếng quát mắng. Cậu biết thằng bạn rất thương em, nhưng sao lại chửi cậu như thế? Có phải do cậu làm đầu mà?

- Tao là anh nó, mà mày nghĩ tao thương nó thua mày à?

Duy mất bình tĩnh. Một ý tá đi ra, nhắc nhở họ im lặng. An chỉ biết lắc đầu, nói vài câu mới Duy rồi bước đi:

- Người ngoài không biết cứ tưởng mày yêu nó đấy. Tao đi, không làm phiền mày. Khi nào nó tỉnh thì gọi tao. Tao đợi.

Đợi An quay đi rồi, Duy mới từ từ lấy lại bình tĩnh. Nước mắt cậu ứa ra, để rồi mau chóng bị cậu lau đi. Lúc này không được yếu đuối! - cậu tự ra lệnh cho mình.

Cửa phòng cấp cứu mở ra. Vị bác sĩ hiền hậu mặc áo blouse trắng mỉm cười :

- Cô bé không sao. Nhưng tinh thần thì hoảng loạn lắm. Tôi đã cho bệnh nhân uống thuốc an thần, giờ đang ngủ. Cậu có thể vào thăm được rồi.

Duy chạy như bay vào phòng. Nhìn bóng dáng yếu ớt đang say ngủ trên giường bệnh, trên cổ còn vương lại những vết cào cấu, tim cậu nhói đau. Ngồi xuống chiếc ghế nhựa, cậu nắm tay nó, thở dài.

-” Mau dậy đi. Anh nhớ mày, ba mẹ cũng nhớ mày nữa. Cả thằng An, nó sắp điên rồi kìa. Dậy đi, anh dẫn mày đi ăn.”

Nhắc đến An, cậu hơi khựng lại một chút. Hình như lúc này cậu có hơi nóng quá. Mà, những lời nó nói, có phải sự thật không? Trông cậu giống đang yêu con bé này lắm hả? Cậu thở dài... Bao nhiêu năm sống với nó, chơi với nó, nhìn nó lớn từng ngày, cậu cảm thấy nó chiếm vị trí quan trọng lắm. Nói thật, nếu giờ nó mà chết, không biết cậu còn sống nổi không.

Ngắm nhìn người em gái thuần khiết như thiên thần đang say giấc, lòng cậu khẽ rộn ràng. Làn da nõn nà ngày nào bây giờ trắng bệch, trông mà xót. Đôi lông mi cong cong khép chặt. Đôi môi khô nhưng vẫn không giấu được nét hồng hào. Bỗng dưng, cậu muốn chạm vào đôi môi ấy...

Dạo này cậu cũng thấy mình hơi lạ thật. Cậu hay nhìn lên nó cười, hay chọc nó khóc rồi chạy đến dỗ dành, hay thấy khó chịu khi nó thân với thằng con trai khác,... Chẳng nhẽ cậu bị bệnh cuồng em gái rồi sao? Nếu không, thì không lẽ cậu yêu nó?

Cậu lắc mạnh đầu, xua tan những suy nghĩ lung tung trong đầu mình. Cho dù...Cho dù có gì đi chăng nữa, thì cậu vẫn là anh trai nó, vẫn là người cùng nhà với nó. Chuyện xảy ra 15 năm trước, tốt nhất không để nó biết được.

Mở điện thoại, cậu tìm danh bạ của An, nhấn vội cho nó vài chữ:

-” Nó vừa uống thuốc an thần, ngủ rồi.”

Xong xuôi, cậu vuốt tóc nó vài cái, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mọi người đọc xong đã vote chưaaaa Nếu tớ có sai sót gì thì nhắc tớ nhé, tớ sẽ sửa lại.

Nhân tiện, mọi người thích kết thúc có hậu hay kết thúc bi đát thế?

9. Chap 9 : Chiếc Nhẫn Bằng Chứng

Hôm sau ...

Như mở mắt ra. Trắng toát. Chết thật, lại là bệnh viện nữa à? Đã là lần thứ hai trong tuần rồi đấy. Nó thật sự rất ghét mùi của bệnh viện - mùi của thuốc kháng sinh, thuốc khử trùng và hàng trăm loại thuốc tạp nham hằm bà lằng búa lua xua khác.

Nhớ lại mọi việc xảy ra hôm qua, nó thở phào. May là nó còn sống. Nhớ cái lúc anh Duy bế nó đến bệnh viện, nó cứ nghĩ sẽ không được gặp anh nữa rồi.

- Em dậy rồi đấy à?

An từ ngoài cửa bước vào, trên tay là tô cháo thịt băm đang còn nóng hổi.

- Vâng. Mấy giờ rồi ạ?

- 7h sáng. Em có thấy khó chịu ở đâu không?

- Dạ không. Mà anh Duy ...

- Duy nó đi lo thủ tục cho em rồi. Ăn sáng trước đi, cháo bệnh viện ngon lắm.

An nói rồi xoa đầu Như, cười trừu mến. Thằng nhóc kia, cậu vốn không chấp mấy đứa bị bệnh cuồng em gái, nên chuyện hôm qua coi như bỏ đi. Hừ, cậu quả là cao thượng mà!

- Về rồi đây! Về rồi đây!

Duy cầm tờ hóa đơn hồng hồng trên tay, phe phẩy đẩy cửa phòng. Thấy Như đang ăn cháo, cậu ngạc nhiên:

- Tỉnh rồi hả?

- Mới tỉnh thôi. - An trả lời hộ nó

- Hôm qua ấy, sợ không? - Duy trầm lặng một lúc mới dám mở miệng

Như nhìn anh, rồi quay sang nhìn An, cuối cùng không suy nghĩ mà gật đầu cái rụp.

- Em sợ lắm. Cứ nghĩ lúc đó sẽ chết cơ. Nhưng hai anh xuất hiện rồi, giờ không sao cả.

Đôi mắt trong veo của Như như một cây búa lớn đập vào tim hai anh chàng trong phòng bệnh. Duy không kìm được, với tay ôm nó vào lòng. An đứng sau lưng nó, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mượt kia.

- Là chị Yến Vy. Chị đứng sau tất cả.

- Tụi anh biết rồi. - An từ tốn trả lời

- Nhưng anh không tìm được chứng cứ đâu... Chị ta xóa hết rồi.

Như nói, đoạn thở dài. Duy nhếch mép cười, vỗ nhẹ vào đầu nó:

- Không sao. Lão gia đã có cách. Bây giờ á, em cho anh hai mượn chiếc nhẫn này một lát, nhé!

Nó khó hiểu, nhưng cũng mau chóng tháo chiếc nhẫn ba tặng hôm nọ ra. Mà, hôm nay anh hai lạ lắm nha! Gọi nó bằng em, rồi xưng anh, ngọt xớt luôn. Eo, nổi cả da gà!

An nháy mắt với Duy rồi cả hai đồng loạt ra ngoài. Đây, mấy người họ nghĩ cậu là ai chứ? Chiếc nhẫn này, ngoài có thiết bị định vị ra, thì viên kim cương nhỏ này là máy ghi âm trá hình đấy. Vốn biết trước nó sẽ gặp nguy hiểm nên cậu đặt làm đề phòng. Ai dè tới lúc cần thật, mà lại còn nguy hiểm thế này. Cậu khề thở dài, còn An thì đang hưng phấn cực độ. Sắp được vạch bộ mặt thật của Vy rồi, cậu còn mong chờ gì hơn?

Mở mục ghi âm ra, cả Duy và An đều chăm chú lắng nghe. Từng âm thanh nhỏ, không tiếng động nào là thoát ra khỏi đôi tai nhạy bén nọ. Càng nghe, mặt họ càng tối sầm. Đôi tay nắm chặt, nổi cả gân xanh gân đỏ. Đôi mắt đỏ ngầu. Mồ hôi túa ra như suối. Lần này, quá lắm rồi. Cả An và Duy đều quyết định sẽ chưa vội mang chuyện này ra ánh sáng. Đầu tiên, phải xử bằng luật rừng đã.

- Trần Yến Vy, tôi đã có đầy đủ nhân chứng và vật chứng việc cậu bắt cóc và hành hạ bé Như. Nếu tôi kiện ra tòa, cậu sẽ mắc tội giết người không thành, cố ý gây thương tích, bắt cóc trẻ em ở tuổi vị thành niên và là đồng lõa của lũ đầu đường xó chợ cố ý định cưỡng bức kia. Trẻ từ 16 tuổi trở lên phải chịu trách nhiệm hình sự về mọi tội phạm mình gây ra, chưa kể đây là hành vi cố ý và ảnh hưởng đến tâm hồn, sự phát triển của một học sinh lớp 10. Lần này tôi quyết không để yên, tôi sẽ kiện đến cùng. Trả lời đi, Yến Vy, vì những lời nói của cậu đều là bằng chứng trước tòa đấy. Để xem lần này, người có tiền, có quyền như cậu làm được gì.

An gọi điện, nói một lèo với Vy. Ở đầu dây bên kia, tay Vy run run, còn chút nữa là cầm không vững điện thoại. Lũ đầu gấu kia, rõ ràng cô đã bảo tụi nó phải im lặng, không được khai bất cứ thứ gì trong trường hợp khẩn cấp rồi cơ mà. Đúng là loại cặn bã!

- Nói đi, cậu muốn gì?

Từng chữ thốt ra từ miệng Vy dần trở nên nặng nề. Duy và An nhếch mép, trong đôi mắt tỏa ra tia hận thù khó giấu.

- 6h sáng chủ nhật tuần này, ra ngoài cùng tôi một buổi. Chúng ta sẽ đi hẹn hò.

- Hẹn hò? Haha, thì ra cậu yêu thâm tở à? Huỳnh An, nếu cậu nói sớm, chúng ta sẽ không khó xử như bây giờ. Được rồi, cậu xóa hết bằng chứng đi, rồi cậu muốn gì, tôi cũng chiều cả, nhé!

Cuối câu, Vy tặng thêm cho An một nụ hôn miễn phí rồi tắt máy. Mắt Duy nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, khinh bỉ. Riêng An bật cười trong lòng, ừ thì hẹn hò, chắc sẽ vui lắm nhỉ?

Duy trở về phòng, dịu dàng đeo lại chiếc nhẫn cho Như rồi soạn va li xuất viện. An gọi taxi, sau đó cùng bọn họ trở về nhà.

- Mày, chắc mai tao kiếm việc làm thêm quá.

Đêm đó, An gác tay lên trán, nói vu vơ với Duy.

- Sao vậy? Mày thiếu tiền à? Tao cho mượn này, mốt trả gấp đôi. - Duy ngáp ngắn ngáp dài, đáp lại.

- Không. Dù gì tao cũng bị đuổi rồi, tài khoản lại bị khóa. Tao không thể ở nhà mày, rồi lại còn xài tiền của ba mẹ mày được.

- Gớm, ông khách sáo quá. Làm như mới ở nhà tôi dăm ba bữa ấy mà bày đặt ngại. Tới quần lót của tôi mà ông còn đội lên đầu được đấy nhá. Mày học thói hư của bọn con gái từ khi nào đấy?

- Tao nói thật mà. Nhân cơ hội kết thêm bạn, rồi lấy kinh nghiệm, rèn luyện chút ít. Ở nhà không cũng chẳng làm được gì.

- Ồ, vậy cũng được. Tùy mày à.

Duy phẩy tay, nói vài câu rồi lăn ra ngủ. Sáng nay chưa gì đã bị mẹ gọi điện chửi vì tội không trông nom con bé cẩn thận, rồi lại bị thầy đập cho 30 roi vì tội bỏ thi giữa chừng, rồi lại còng lưng ra nấu ăn cho hai con lợn kia, giờ cậu đã không còn sức để lo chuyện không đâu nữa rồi.

An nhìn bạn, mỉm cười. Quyết định đi làm của cậu, nguyên nhân sâu xa cũng là vì sáng nay thấy Duy đeo nhẫn cho Như, trong lòng cậu muốn rồi một ngày ở lễ đường, cậu cũng sẽ trao cho Như chiếc nhẫn giống như vậy.

Chap sau đã là chap 10 rồi đó, nhanh thật nhỉ? Mọi người đọc đến đây rồi có thấy thú vị hay ho gì không?

Cmt và vote cho tớ nhé !!

~~

10. Chap 10 : Buổi Hẹn Hò Không Hạnh Phúc

Sáng chủ nhật ở công viên...

An mặc áo sơ mi trắng tay dài, cởi hai nút áo trên cùng, mặc chiếc quần jeans đen và đôi adidas trắng. Khoác đại chiếc áo khoác bóng chày, nhìn cậu trông cực chất.

Đeo chiếc mắt kính có gắn camera và máy thu âm vào, cậu nở một nụ cười trong gương. Lần này, cậu nhận nhiệm vụ khó khăn bởi cậu muốn chính mình sẽ là người vạch trần bộ mặt xảo trá kia ra. Đến lúc đó, không những bé Như sẽ coi cậu là anh hùng, mà ba cậu cũng sẽ nhận ra sai sót của ông.

Đợi mất 59 phút đồng hồ, Vy mới chịu vác mặt đến. Với khuôn mặt được trang điểm thật đậm, bộ váy cúp ngực ngắn cũn tới đùi cùng vài ba lỗ khoét sau lưng và đồng nước hoa, trang sức trên người cô, An chỉ biết lắc đầu khinh thường. Nói cô gái này lớp 12, liệu có ai tin không?

- Anh đến rồi à? Đợi em lâu hông nè? Xin lỗi nha, người ta muốn thật đẹp trước mặt anh mà.

Vy đổi cách xưng hô, nũng nịu nói với An.

- Không lâu. Tròn một tiếng đồng hồ. Đủ để tôi ăn sáng, uống cà phê no nê và làm tất cả bài tập trong một tuần.

- Í, vậy là anh chưa ăn sáng hả? Em dẫn anh đi nhé. Mà anh nên đổi cách xưng hô đi, sau này quen nhau rồi, xưng tôi với cậu què chết ấy.

An thở dài rồi cũng lững thững theo Vy đi ăn sáng. Cậu phải làm cô thật vui, rồi nhân lúc sơ hở mà vật lỏng cô sạch bách. Phải nhịn, phải nhịn, ráng phải nhịn.

Đi chơi được nửa ngày rồi, An mới rủ cô đi uống rượu. Hai người nắm tay nhau bước vào một quán bar nhỏ trong hẻm sâu, tâm sự mấy giờ liền. Tửu lượng của Vy cao, tửu lượng cậu lại còn cao hơn. Đợi đến lúc Vy say mềm, cậu cũng đã hơi choáng.

- Này, hôm bữa em bắt cóc bé Như thật à? - An bắt đầu hành động

- Như nào? Anh quen con nào khác hả? - Giọng Vy lè nhè

- Hoàng Ngọc Như lớp 10a3 trường mình ấy.

- Ủa, phải, là em đó. Há há, nó dám cướp Anh Duy của em, dám cướp anh của em, em đã cho nó một bài học rồi. Há há há.

- Em đã làm gì vậy? Anh phục quá!

- Anh phục ... phải không? Ha ha, em thuê lũ thằng Đại, hức, rồi bảo bắt cóc nó. Rồi em nhấn đầu nó xuống nước đá. Ha ha, cho chừa cái tội khinh thường em. Sướng tay lẫn anh... nào, uống nữa đi. Cho tôi thêm rượu đi!

Vy nói đến đây thì ngồi cười một hồi. An cuộn chặt bàn tay. Không được! Cậu phải thật bình tĩnh! Vì sự nghiệp to lớn!

- Rồi sao nữa? Em kể hết đi.

- Rồi á hả, em thấy nó ho sặc sụa, em còn tát nó mấy phát nữa. Há há, rồi em cho tụi kia vào hiếp nó. Mà em nói rồi, một là giết nó, hai là làm nó tàn phế. Hôm anh gọi cho em, em bất ngờ lắm, haha, mà may là anh yêu em, nên em chẳng sợ. Haha, giờ chắc nó cũng đang hấp hối nhỉ. Mà sao em không thấy lũ thằng Đại nữa. Chắc, anh yêu ... làm sao anh có bằng chứng thế?

Nói đến đây, Vy ngả vào lòng An, chau mày nhõng nhẽo. Khiếp! Say mà vẫn khôn phết!

- Ủa, em say quá rồi đấy.

An nói rồi dìu Vy vào một căn phòng nhỏ ở cuối hành lang. Ly rượu cuối cùng mà Vy uống, cậu đã nhờ bạn mình, là ông chủ của quán bar này, cho thêm viên thuốc kích dục. Gọi một tên trong “lũ thằng Đại” tối, cậu nói nhỏ:

- Dù gì chuyện hôm trước tôi vẫn sẽ kiện ra tòa. Tuy nhiên, hôm nay nếu anh giúp tôi một việc, tôi sẽ tìm cách giảm nhẹ tội cho anh, cung cấp thêm chi phí sinh hoạt cho vợ con anh. Điều kiện là anh không được khai tôi ra.

- Được rồi. - Sau một hồi ngẫm nghĩ, hấn lên tiếng - Vậy cậu muốn tôi làm gì?

- Món quà trong phòng là tôi dành cho anh. Ăn uống xong, phiền anh chụp ảnh nude của cô ta lại, đăng lên tất cả mạng xã hội anh biết. Chụp cận mặt nhé. Nếu cô ta kiện anh, anh hãy bảo trong lúc vui vẻ cô ta yêu cầu làm vậy. Anh cũng có thể dụ cô ta nói câu đó rồi ghi âm lại nếu anh muốn. Xong việc vì vất hết đồ cô ta đi rồi đá cô ta ra ngoài đường. Cảm ơn.

Nói rồi An quay lưng đi thẳng. Tên bặm trợn kia nghe cậu nói vậy cũng thoáng rùng mình. Tụi nhỏ bây giờ tâm địa độc ác và khó lường vậy ư? Nhưng dù sao hấn cũng đã hứa với thằng nhỏ rồi, không làm thật không đáng mặt đáng nam nhi.

Thả phịch người xuống ghế, An quăng cái kính cho Duy. Duy mỉm cười, vỗ vai khen bạn rồi mở laptop, nghịch nghịch một hồi. Cậu cắt những đoạn không cần thiết đi, chỉ giữ lại đoạn Vy kể tội lỗi của mình, rồi

sao chép vào chiếc usb có chứa đoạn ghi âm lúc trước. Xong xuôi, hai thằng bật phim và khui hai gói snack ra xem.

- Trời đất, mùi rượu ở đâu thế này?

Giọng Như vang lên từ ngoài cổng.

- Mùi thính v~ chường ấy. Từ ngoài đấy mà vẫn ngửi được, phục thật!

Duy ngạc nhiên thốt lên. An cũng gật đầu cảm thán:

- Còn thính hơn cả chó nhà tao. Em mày giỏi hơn cả mày rồi Duy ạ!

- Hai anh uống rượu đấy à? - Như nhần nhó - Em méc ba mẹ nhá. Đến lúc đó bị đánh thì đừng có trách em.

- Í công chúa đừng nóng đừng nóng. Nãy anh đang đến đây có thằng điên say kia tạt rượu vào. Rửa mặt rồi mà nó vẫn còn mùi đấy. - An xua tay phân bua. Duy phì cười.

- Thật á? Sao anh không báo cảnh sát đi. Mà không sao là được rồi. Em mệt quá em đi ngủ đây. Tới giờ ăn gọi em dậy nha. Bye ~

Như nói rồi xách cặp lên phòng. An nhìn theo, ngoác miệng cười:

- Ngây thơ vượt mức cho phép. Dễ thương hen mày hen.

Duy cũng gật gật đầu. Công nhận con bé dễ thương thật. Mốt mà làm vợ chắc đảm đang lắm, vừa về là đi ngủ ngay cơ mà. Phải chi mà nó lấy cậu, cậu tình nguyện nấu cơm ba bữa, giặt đồ ủi đồ cho nó ngủ tha ga cả ngày luôn. Mà...cậu đang nghĩ gì thế này?

Chap 10 rồi đấy Chap 10 rồi

Tớ có cảm giác truyện càng ngày càng nhàm hay sao mà không thấy ai đọc hay vote cả :((

Có gì sai thì nhớ góp ý để tớ sửa nhá, đừng bơ tớ vậy mà :((

11. Chap 11 : Tin Nóng

- Trần Huỳnh An! Chuyện gì đã xảy ra với tôi thế này?????

Tiếng Vy rống to trong điện thoại. An chau mày, đưa điện thoại ra xa vài phút rồi mới gỡ giọng nhẹ nhàng:

- Chào buổi sáng! Em dậy rồi à?

- Chết tiệt! Cậu định chơi tôi đấy à? Đồ khốn kiếp!

- Em nói gì vậy? Chẳng phải hôm qua em bảo anh về trước để em đi tìm bạn sao? Tại sao giờ lại thành ra vậy?

Vy im lặng trong chốc lát. Sáng nay tỉnh dậy, cô thấy mình nằm vắt vẻo cạnh thùng rác trong trạng thái bán khóa thân. May mà quán bar này trong hẻm nhỏ, lại toàn người lạ mặt nên cô cũng an tâm. Cô vội gọi điện cho thư kí rồi chạy như bay về nhà. Cứ tưởng tất cả là do An làm, thì ra không phải sao?

- Thật? - Vy nói, giọng nghi ngờ.

- Em uống say quá nên không nhớ hả? Em còn chửi anh, bắt anh đi bằng được đấy.

An nhếch mép. Duy di chuyển con chuột điện tử rồi khúc khích cười. Sáng nay, tin tức “cô gái xinh đẹp nằm bán khóa thân trong thùng rác” đã lan truyền trên mọi phương tiện rồi. Tuy mặt có bị che mờ, nhưng không thể dấu nổi vẻ kiêu sa của con gái độc nhất giám đốc trung tâm thương mại V&T.

- Anh xem tin tức chưa? - Vy giọng lo lắng hỏi - Là em bị hại, bị hại đó anh à. Chắc chắn là con Như kia làm. Em sẽ kiện! Chắc chắn sẽ kiện! Con nhỏ khốn kiếp! Con ranh!

- Đùng. Người ta chưa xác nhận cô gái trong tấm ảnh là ai mà. Nếu em kiện thì khác gì em nhận đó là mình, tiểu thư Yến Vy thác loạn trong bar? Em làm vậy chỉ bôi nhọ thanh danh em thôi. Chưa kể quán bar đó nhiều thành phần không đứng đắn, thấy em xinh đẹp họ hại đúng rồi. Không phải bé Như làm đâu.

- Nhưng người trong ảnh nhắm mắt cũng biết là em. Em phải làm sao?

- Cứ để kệ đi. Dư luận thôi mà, nói đã xong im, em lo làm gì? Mà hôm nay em không đi học, anh xin cô giúp em rồi. Ở nhà ngủ cho khỏe nhá.

An nói rồi tắt máy. Nhờ công bà tám lớp cậu, tin hot đã lan dần ra toàn trường rồi. Chắc, nếu chuyện này mà lộ ra, thì cậu chỉ có nước chết chắc. Tùy vào số phận vậy.

Quả là nhà giàu có khác. Chỉ ngay hôm sau, mọi bài báo đã mau chóng được gỡ xuống. Tuy vậy, ở các trang web ẩn, họ vẫn xôn xao bàn tán về cô bé 18 tuổi hư hỏng này. Dân tình vẫn chưa hạ nhiệt, tin tức trung tâm thương mại V&T trốn thuế và buôn lậu bị rò rỉ, cổ phiếu của họ xuống dốc không phanh. Lần này tuyệt đối không phải do hai chàng công tử kia làm đâu. Hẳn là một số người thừa nước đục thả câu, thêm dầu vào lửa đây mà. Cũng do nhà kia ăn ở quá thất đức mà thôi.

Ông Lâm mở mail, nghe hai đoạn ghi âm kia, liền nổi nóng. Giải quyết công việc nhanh chóng, ông cùng vợ lên máy bay trở về, chuẩn bị cho vụ kiện sắp tới. An vẫn tập trung đi tìm việc làm, Duy lại thu thập thêm bằng chứng. Mọi người sáng đi học, chiều lại gấp rút chuẩn bị, chỉ có Như là nhõn nhợ chẳng biết gì.

- Hôm nay nghe nói lớp mấy anh có bài kiểm tra 1 tiết Toán hả? Làm bài được không?

Trong bữa cơm, Như buột miệng hỏi. Đáp lại nó chỉ là tiếng im lặng. An đang mở điện thoại tìm việc online, Duy lại chăm chú đọc sách Luật, lên mạng xem comment về Vy. Nó bực mình, đập bàn thật mạnh.

- Mà làm cái gì vậy? - Duy vẫn dán mắt vào chiếc smartphone, cau mày hỏi.

- Sáng nay hai anh làm bài được không?

- 50% làm sai, còn lại tao méo biết làm. - Duy đáp, giọng nhẹ như không.

- Đùng nhìn anh, nhóc. - Tay An lướt nhanh trên màn hình - Anh ngồi kể nó mà. Cũng như nhau cả.

Như lắc đầu, thở dài. Đạo này thấy hai người này chẳng lo học hành gì cả, suốt ngày ôm cái laptop với cái điện thoại. Hư quá! Mà nghe nói, bữa trước mẹ anh An có hẹn gặp anh. Lúc về, thấy mặt anh vẫn vậy, không chút biểu cảm nào. Chỉ có khác là trên tay cầm một xấp tiền dày cộp. Chắc vì vậy nên không thêm học hành gì đây mà!

- Nãy mẹ gọi em, mẹ bảo mẹ sắp về đến nơi rồi đó.

Như mỉm cười nói, nắm chắc lần này mọi sự chú ý sẽ dồn lại về mình.

- Ờ, biết rồi.

Hai giọng nói vang lên cùng lúc, không biểu lộ bất cứ sắc thái tình cảm nào. Nó im lặng bực tức. Tưởng cái này là tin tức độc quyền, chỉ mình nó biết, thì ra nó lại là người biết sau cùng. Không đau vì quá đau!

- Ba làm việc với luật sư rồi. Sắp tới tụi con nghỉ cuối học kì I phải không? Khi đó rồi mình kiện luôn một thể.

Ông Lâm cầm xấp tài liệu trong tay, bàn bạc với Duy.

- Vậy còn 1 tháng nữa. Nhưng tụi con nghỉ có 1 tuần thôi, sợ không kịp. Tính thời gian thụ lý vụ án rồi thời gian tòa xét xử nữa cũng mất 4 - 6 tháng rồi.

- Không sao. Ba có một người bạn làm ở bên tòa án. Ba nói họ đẩy nhanh tiến độ cũng được. Ngày mai ba đi nộp đơn, tạm thời các con đừng gây động tĩnh gì hết. Tránh việc họ xóa dấu vết và bịt miệng nhân chứng.

- Vâng. Con biết rồi.

Duy gạt đầu rồi toan đứng dậy. Ông Lâm ngập ngừng một chút rồi nói khẽ:

- Lần này con làm tốt lắm!

Duy mỉm cười bước về phòng. Ba cậu vốn là một người cứng nhắc. Hiếm khi thấy ông mở miệng khen ai bao giờ. Hôm nay ông nói với cậu câu đó, hẳn là đã tốn một mớ tóc bạc rồi.

Duy mang tâm trạng vui vẻ trở về phòng, chợt từ phòng Như phát ra tiếng cười giòn giã :

- Này, nhóc thua rồi nhá. Lúc đó con kiến nói với con voi là :“Em có bầu rồi” mới đúng.

- Không tin. Vậy thì có gì đâu mà con voi lăn đùng ra chết? Có gan làm thì có gan chịu chứ! Chẳng đáng mặt nam tử hán đại trượng phu nha.

- Mai mới anh lớn, anh sẽ là người có trách nhiệm. Anh sẽ không xui khi người anh yêu có bầu với anh. Như, em thấy anh như vậy đáng tin không? Có đáng để yêu không?

- Rất đáng tin! Rất đáng yêu! Rất tốt! Rất ngẫu! Em ủng hộ anh hai tay hai chân luôn.

Duy đứng dựa lưng vào chiếc cửa gỗ 15 phút. Sau đó, cậu quay đầu vào phòng, nụ cười trên môi tắt hẳn.

12. Chap 12 : Ra Tòa

Thời gian 1 tháng trôi qua như chớp mắt. Ba anh em bù đầu bù cổ ôn thi, vắt chân lên cổ mà chạy. Tài liệu chất cao như núi, bóng đèn mãi tận 1, 2 giờ sáng mới chịu tắt. Đối với hai ông anh, các kì thi ở lớp 12 này đều rất quan trọng. Năm cuối cấp rồi, lo ôn trước để còn thi đại học nữa. Còn với Như, năm đầu tiên phải thể hiện thật tốt, tránh gây ấn tượng xấu đối với các thầy cô. Thời gian này trở nên thật nhay cảm.

Lại nhắc đến cô nàng Yến Vy kia, thời gian gần đây quả là ác mộng. Các tin xấu cứ nhằm đầu gia đình cô mà đổ ập. Cổ phiếu còn cầm cự được tới giờ này quả thật đã tốt lắm rồi. Các nguồn vốn đầu tư bị rút sạch. Từ một gia đình giàu có nứt đổ vỡ vách, giờ đây ba cô phải đi từng nơi mượn tiền. Cô thấy vậy, cũng biết thở dài, tâm trạng học cũng chẳng còn.

Kì thi trôi qua khá tốt đẹp với danh hiệu học sinh giỏi cho cả ba anh em. Điểm phẩy toàn học kì không cao lắm, nhưng cũng không có điểm thấp, chung quy lại cũng đều lọt top 10. Cấp 3 rồi, tụi nó lại chẳng lười chây thây ra.

- Ngày mốt sẽ ra tòa sao?

An ngạc nhiên hỏi ông Lâm.

- Ừ. Có lẽ giờ này họ đã nhận đơn triệu tập rồi. Hôm đó hai đứa không bận gì chứ?

- Không ạ. Nhưng chiều thằng An nó đi làm thêm rồi. -Duy trả lời hộ bạn

- Làm thêm? - Bà Ý nghi hoặc - Con thiếu tiền à? Cứ nói cô này. Đừng ngại, người một nhà cả mà.

- Dạ không cô. Con làm thêm chủ yếu rèn luyện thân thể với cả làm quen dần với thương trường ạ. - An lễ phép

- Ừ. Còn nhỏ mà có ý chí thế này là tốt. Vậy sáng hôm đó con khỏi đi cũng được, giữ sức chiều đi làm. - Ông Lâm

- Duy, học thằng An kia. Ai như con suốt ngày ru rú trong nhà ấy. - Bà Ý

- Được rồi được rồi, đi ngủ thôi. Chuẩn bị cho ngày mốt nào! - Duy vươn vai - Mà, mọi người đừng nói cho Như biết đấy. Nó chẳng chịu cho chúng ta làm chuyện này đâu.

- Rồi! - Mọi người cùng đồng thanh.

Hôm cùng nhau giáp mặt tại tòa, Yến Vy vô cùng tức giận. Cô chỉ thẳng vào mặt An và Duy, hét lớn:

- Huỳnh An! Cậu là đồ khốn nạn! Cậu lừa tôi! Hừ, tôi vốn ngạc nhiên tại sao cậu lại bắt chọt tốt với tôi như vậy, thì ra cũng có lý do cả. Chuyện ở quán bar là cậu hại tôi phải không? Tôi sẽ kiện cậu! Còn Anh Duy, tại sao cậu có thể làm thế với tớ hả? Mọi chuyện tớ làm đều vì cậu cả mà. Tất cả cũng vì tớ yêu cậu, tại sao cậu...tại sao cậu lại không thể đáp lại tình cảm của tớ một lần?

Duy rút tay vào túi quần, khinh khỉnh nhìn cô gái đứng trước mặt. An một tay vẫn cầm chiếc điện thoại, một tay che miệng ngáp. Xong xuôi, cậu mới mỉm cười với Vy:

- Cô gái. Chuyện ở bar, là do nhu cầu sinh lý của cậu, tôi không có trách nhiệm. Huống hồ gì, cậu dám qua đêm với một thằng đàn ông khác trước mặt bạn trai mới của cậu. Đừng nhiều chuyện, kéo tôi kiện thêm tội vu khống đấy.

Vy cứng họng, không thốt lên được lời nào, bực tức bước vào phòng xét xử. Ba An không có mặt, nhưng cậu biết, ông vẫn đang chăm chú về tình hình trong này lắm.

Chuyện xét xử tớ sẽ không nhắc đến. Nhưng, dù sao, kết quả vẫn không thay đổi được. Yển Vy, vì phạm tội lần đầu, lại đang còn đi học nên được giảm tội một ít. Kết cục, Vy bị đưa vào trại giáo dưỡng. Gia đình trên bờ vực phá sản, ba bị tước mất quyền điều hành, con vào trại giáo dưỡng, mẹ làm nội trợ cũng trở thành ở không. Kết cục này còn tệ hơn những gì An và Duy tưởng tượng.

Đứng trước vành móng ngựa, Vy chỉ gục đầu im lặng. Phiên tòa diễn ra thật nặng nề. Trước khi bị đưa đi, Vy chỉ nhìn Duy, đôi mắt trĩu mến tràn đầy nỗi tuyệt vọng. Có lẽ, vì sống xa hoa từ nhỏ, Vy đã quên thế nào là yêu. Cô quá chủ quan, quá tự phụ, để rồi rơi vào hố sâu không có điểm dừng. Trong chuyện này, cô không sai, chỉ là cô quá ngốc nghếch mà lắm đường...

Tối đó, An nhận được điện thoại từ một dãy số quen thuộc mà không bao giờ nằm trong danh bạ của cậu. Cậu nhắc điện thoại, cất giọng lạnh lùng:

- Alo.

- Con trai, là mẹ đây. Ba con đã tha thứ cho con rồi, con về nhà mình đi. Nhé! Đạo này không có con, ông làm gì cũng bực mình, ăn không ngon ngủ không yên. Ba mẹ nhớ con lắm rồi. Giờ con đang ở nhà bạn hả? Mẹ qua đón con nhé.

An bĩu môi. Muốn năn nỉ cậu về mà lại đưa điện thoại cho mẹ nói chuyện à? Ba cậu nghĩ cậu là ai chứ?

- Không cần. Con không về.

Duy đang đọc truyện cũng ngẩng lên nhìn An. Ái chà thằng này, cứng vai đạn luôn!

An cúp máy, thấy thằng bạn nhìn mình cười cười bông nổi da gà. “Chết tía, có khi nào nó thích mình thật không nhỉ?”.

- Ê chó, hay là tao tỏ tình với Như nha mày.

An chột đưa ra ý kiến. Duy giật nảy mình. Có phải cậu nghe nhầm không nhỉ? Sao hai lỗ tai nó cứ lùng bùng lùng bùng.

- Nhìn gì mà nhìn? Sắp tới Noel rồi còn gì. Nhân dịp này tao tỏ tình luôn, mốt dễ kỉ niệm. Mày không đồng ý là mày bị gay đó nha.

- Không, tao không có ý đó. Nhưng mà nó mới lớp 10, còn nhỏ xiu. Mày để yên cho nó học giùm tao cái. Rồi còn nữa, chắc gì nó cũng thích mày? Mày tỏ tình rồi nó không đồng ý thì què chết!

- Tao mặc kệ. Quen nhau rồi, tao kèm nó học cả ngày cũng được. Mà tao có ép nó trả lời ngay đâu. Nó không thích thì tao làm cho nó thích. Con bé nó mềm lòng như vậy, để gì tao thua hả mày? Mày yên tâm đi, cuồng em gái vừa thôi, giao nó cho tao là đảm bảo an toàn 100% luôn.

Duy cười cười, xua tay. Có cái gì chưa xót dâng lên trong lòng cậu, tưởng như trào ra đến nơi. Cậu nén lại, giả vờ chăm chú xem ti vi, nụ cười từ lúc nào đã trở nên méo xệch.

Mấy cậu nhấn nút ở dưới đi ~~ Vote cho tớ

~~Đọc xong chap này mấy cậu có cảm tưởng gì không? Riêng tớ thấy chap này hơi ảo quá thì phải :v

13. Chap 13 : Kế Hoạch Tổ Tình

Sau khi Vy vào trại giáo dưỡng, ông Lâm cùng vợ cũng quay về Anh. Ba mẹ An ra sức năn nỉ thằng con vàng về nhà, ngày ngày gọi điện khuyên nhủ, thủ thủ tâm sự. Nước chảy đá mòn, An chịu không được cũng mò về khu ổ chuột kia. Ngôi nhà hạnh phúc nọ - tên mà Như trịnh trọng đặt cho gia đình mình - trở lại với vẻ yên ắng ban đầu.

Kết thúc kì nghỉ, hai cô cậu lại lười nhác lê bước đến trường. Thằng anh ngồi đằng trước, đeo con em nhỏ đằng sau, cảnh tượng quen thuộc mà vẫn ấm áp đến lạ.

- Bé có bạn trai chưa?

Bất chợt, Duy lên tiếng hỏi.

- Chưa. Em còn nhỏ mà. Lo học trước đã.

- Ừ. Vậy là tốt. Ráng học đi, ba chuyện yêu đương gác qua một bên, nghe hông?

- Vâng. Mà sao tự nhiên anh hỏi vậy?

- Ờ.. Không có gì. Dặn trước để bé cẩn thận ấy mà.

Như mỉm cười gật đầu, không hề mảy may suy nghĩ thêm. Duy bất giác thấy an tâm. Cảm giác này, chỉ là cậu lo cho em gái thôi, không có ý định gì khác, phải không?

Vừa thấy Duy vào lớp, An liền choàng tay qua cổ bạn, hào hứng:

- Chiều nay Noel, mày dẫn Như đến quán cafe tao làm đi. Tao xin anh chủ quán rồi, cho tao thuê 1 giờ đồng hồ và tao mất một nửa tháng lương. Tao sẽ chơi piano cho em nghe, rồi tặng hoa hồng tỏ tình. Mày thấy sao, được không?

- Được gì mà được! Sến quá mày ạ! Đã vậy còn đắt.

Duy bĩu môi chê bai, nhưng một ý tưởng lóe lên nói với cậu, ý tưởng này cũng khác được đấy chứ!

- Người ta gọi là lãng mạn. Cái thằng chưa bao giờ yêu như mày biết khi gì mà nói. Với cả Noel mà, người ta đi chơi nhiều. 1 tiếng đồng hồ đó tao bán được bao nhiêu ly cà phê mày biết không? Quyết định vậy đi. 3h chiều nay nhé, tao chờ.

Duy miễn cưỡng gật đầu, trong lòng không mấy vui vẻ. Mà có khi vậy cũng tốt, con bé có người yêu rồi, cậu sẽ từ bỏ được thứ tình cảm loạn luân kia đi. Vẹn cả đôi đường.

Nghĩ là vậy, nhưng thật tình trong lòng Duy không vui nổi. Em gái bé nhỏ của cậu, lại sắp trở thành của người ta rồi. Người làm anh như cậu, buồn không tả hết, nói gì vun đắp, khích lệ tình cảm của nó.

Chiều hôm đó, Duy lấy cớ thằng An bị bệnh mà vẫn cứng đầu đi làm, rủ nó ra quán khuyên nhủ nó. Ai chứ con nhỏ này dễ dụ gần chết. Trông kìa, mới tí đã hoảng hết cả lên. “Có khi nào nó thích thằng An thật không nhỉ?” - Duy nhủ thầm.

Cửa hiệu “Love Story of . . .” hiện ra trước mắt hai anh em. Duy giơ tay đẩy cửa ra vào. Khung cảnh bên trong ấm áp lạ thường. Lấy tông màu chủ đạo là đỏ và trắng, kèm thêm nội thất đơn giản và dễ thương, làm từng góc ngách trong quán đều toát lên vẻ dịu dàng khó cưỡng. Ở góc bên phải, gần nơi pha chế đồ uống là một cây piano cỡ bự bóng loáng. Nó quay đầu sang, hỏi Duy:

- Sao quán vắng dữ vậy anh? Có khi nào anh An về nhà rồi không? Có thấy ai làm đâu mà...

Nó vừa dứt lời, một âm thanh trong trẻo vang lên. An đã yên vị gần cây piano từ lúc nào, mười ngón tay thi nhau nhảy múa trên từng phím đàn. Vẫn là giai điệu River flows in you, nhưng lần này, cậu tự động thay đổi vài nốt nhạc, ghép thêm một đoạn Forever love. Duy chăm chú theo dõi, không khỏi thán thán phục. Nó thì khỏi nói, mất chữ A mồm chữ O, ngạc nhiên lên tới tận trời.

Xong xuôi, An bước đến, lấy 18 bông hoa hồng đỏ rực đã chuẩn bị sẵn, giơ đến trước mặt Như, thủ thủ nói:

- Như, anh thích em lắm. Ngay từ lần đầu gặp, anh đã quyết tâm sẽ bảo vệ em. Anh thật lòng muốn trở thành bạn trai của em và chăm sóc, lo lắng cho em. Em không cần trả lời vội, chỉ cần em biết, em đã nắm trọn trái tim anh rồi. Anh sẽ đợi em.

Nó vẫn đang còn ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì giọng nói An đã rót một bình mật ngọt vào lòng nó. Gò má nó ửng hồng, tạm thời không biết trả lời như thế nào. An thấy vậy, phì cười rồi đặt một nụ hôn phớt lên trán người mình thương.

Duy vẫn đứng ở đó, chứng kiến tất cả từ đầu đến cuối. Tim cậu như đánh lô tô khi thấy An hôn Như. Cảm giác xấu xa kia lại đến rồi, lần này, dâng cao như đại hồng thủy vậy.

Như được hôn thì hoa hết cả mắt. Cái đầu ngốc đĩnh chỉ hoạt động, vội quay lưng chạy đi. An hơi bất ngờ, rồi mãi miết nhìn theo bóng lưng đó mà thở dài :

- Vậy là tao thất bại hử mày?

- Uồi, còn nhớ là tao đang đứng đây hả? - Duy bĩu môi - Tao không biết nó nghĩ gì đâu. 16 năm đánh nhau với nó đã bao giờ tao thấy nó yêu ai đâu mà biết.

- Ủ, tao cũng biết mày sẽ trả lời vậy mà, hỏi cho vui thôi. Về nhà phiên mày đốc thúc khuyến khích nhỏ giùm tao nhen. Chán, thuê cả 1 tiếng đồng hồ, tưởng nhỏ đồng ý thì hẹn hò luôn. Giờ chạy mất tiêu. - An chợt nảy ra ý tưởng - Ê Duy, hay tao với mày hẹn hò đi. Còn hơn nửa tiếng lận.

Duy nghe vậy, liếc mắt qua thằng bạn, tỏ vẻ kỳ thị :

- Thực tình, tao cũng ủng hộ LGBT lắm cưng. Cơ mà, tao quyết định cả đời này sẽ không làm người thay thế. Bye mày nha.

An cười cười, mang cái móc khóa hình con gấu bông đưa Duy:

- Đây, mang cái này về cho nó. Bảo tao tặng, miễn trả lại.

Duy gơ tay quơ cái móc khóa bỏ vào túi, gạt đầu quay đi. Cậu không về nhà mà rẽ hẳn sang hướng ngược lại, tiến thẳng ra công viên. Lúc này, có lẽ yên tĩnh là thứ cậu cần nhất. Cậu tạm thời không thể nhìn mặt em mình được. Nghĩ đến đây, Duy thở dài thường thượt.

14. Chap 14 : Quyết Định Của Như

10h đêm ...

Duy mở cửa nhà, mùi thức ăn vẫn còn thoang thoảng đâu đây. Như ngủ rồi. Cô bé nằm gục trên bàn ăn với mâm cơm thịnh soạn. Duy chau mày, không lẽ đến giờ con nhỏ chưa ăn tối? Cậu xót em gái, lại chẳng biết làm gì, đành ngồi ngay ngắn trên bàn gõ gõ :

- Nhóc. Dậy! Dậy đi. Mày không định ăn cơm hả?

Mắt nó mơ màng từ từ mở ra. Thấy anh, nó ngáp vội vài cái, cất giọng lười nhác hỏi:

- Anh hai về rồi hả?

- Cái con này, chưa ăn cơm phải không? Mày định nhịn đói đến chết luôn hả?

- Em đợi anh hai mà..

- Đợi gì mà đợi. Mày cứ vậy là đau bao tử chết luôn đấy.

- Anh hai ăn cơm chưa?

Nghe nó hỏi, người Duy tự dưng mềm nhũn ra. Cơn tức giận bay đi mất một nửa. Cậu trầm ngâm vài giây rồi lắc đầu. Thấy vậy, nó ngay lập tức xới hai chén cơm, mặt hớn hờ:

- Vậy ăn cơm thôi.

Ăn cơm xong, Duy bảo Như lên phòng, để mình rửa hết đồng chén đĩa. Nó cười tít cả mắt rồi phi thẳng lên cầu thang.

Ngồi trong phòng, Như đỏ mặt nhớ lại chuyện ban chiều. Lúc An tỏ tình, rõ ràng là tim nó lạc mất vài nhịp. Nó chẳng biết tình cảm mình dành cho anh là gì, nhưng có lẽ, không đơn giản chỉ là tình bạn. Nó thấy mình thật tệ. Đã bảo với anh Duy là chỉ tập trung vào việc học, vậy mà giờ lại ngồi nghĩ lung tung. Rốt cuộc, nó muốn gì?

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Duy nhẹ nhàng bước vào. Như thấy cậu thì ngoan ngoãn xích vào một phía, chừa chỗ cho cậu ngồi. Duy xoa đầu Như, hỏi nhỏ:

- Sao giờ này chưa ngủ?

- Em khó ngủ quá! - Như thở dài

Duy trầm lặng vài giây rồi thấy chiếc móc khóa lên người nó. Nó nhanh tay bắt được, trưng ra khuôn mặt thắc mắc.

- An cho mày. - Duy từ tốn giải thích

Nghe vậy, Như chăm chú nhìn chiếc móc khóa, im lặng. Có vẻ như biết nó đang nghĩ gì, Duy dịu dàng :

- Nói chung thì...thằng An nó cũng tốt. Mày đừng suy nghĩ nhiều nữa, nghe theo trái tim mày kìa. Mày nghĩ gì, mày thấy như thế nào, đó mới là quan trọng. Anh không có ý kiến gì đâu, anh sẽ ủng hộ mày mà!

Nói rồi cậu nhoài người, đặt môi lên trán nó. Vội chúc nó ngủ ngon rồi chuồn thẳng ra khỏi phòng. Tại sao hả? Tại tim cậu muốn nhảy lò to ra ngoài luôn đây này. Khi này, phải kìm nén lắm cậu mới không chạm vào môi con bé đấy. Thật là...

Ở trong phòng, Như bắt giác mỉm cười. Có lẽ nó đã có câu trả lời cho riêng mình rồi.

Đêm đó, một người ngoan ngoãn say giấc nồng, hai người thao thức trăn trở cả đêm...

Sáng hôm sau...

Duy và An đang sánh vai xuống canteen thì thấy Như đang chăm chú nhâm nhi ly kem sữa. Thấy hai người, nó bảo các bạn vào lớp trước.

- Mới sáng sớm đã ăn kem rồi hả? - An xoa đầu nó

Nó cúi đầu, ngượng ngùng. Trầm ngâm hồi lâu, lấy hết can đảm của mình, nó quay sang An:

- Anh, em suy nghĩ rồi ...

- Khoan! - An vội ngăn lại - Em không cần trả lời vội đâu, anh không ép. Cứ từ từ mà suy nghĩ đi, nha.

- Không, em nghĩ kĩ thật rồi. Có nghĩ bao nhiêu cũng vậy nữa thôi ...

- Không, không cần đâu mà! Em cứ nghĩ kĩ đi đừng trả lời vội..

- Tụi bay im hết coi nào! - Duy bực tức hét lớn - Làm cái gì mà dây dưa mãi vậy? Nói thì nói mẹ nó đi. Mày nữa An, làm gì bắt nó nghĩ nghĩ nghĩ hoài thế? Nghe nó nói đã nào.

An run rẩy, mồ hôi túa ra như suối. Cậu sợ câu trả lời không như cậu mong đợi. Cậu ngáp ngừng, bảo Như quyết định đi.

- Tối qua em nghĩ kĩ rồi, chắc là...em có chút rung động với anh. Nhưng mà, chỉ là chút xíu thôi, nên mình từ từ tìm hiểu nhau thêm nữa, nha anh. Tạm thời em không muốn chuyện tình cảm ảnh hưởng đến việc học của em quá..

Nghe đến đây, An vẫn run rẩy, nhưng là vì hạnh phúc. Như, nó vừa bảo có rung động với cậu phải không? Cậu không nghe lầm mà, phải không?

- Duy, mày tát tao một cái đi, xem có phải thật không. - An rụt rè đề nghị.

Duy nhướn mày, không ngần ngại giáng cho bạn một cái bạt tai rõ đau. Thế mà An vẫn cười tươi được chứ lì! Duy cười nhạt, xoa đầu Như, rồi khen nó làm tốt lắm, sau đó quay lưng về lớp.

Còn lại An với Như đứng trên sân trường. Sau một hồi đỏ mặt tía tai, An đề nghị:

- Mình xuống canteen đi! Anh bao em ăn kem.
- Nhưng em vừa mới ăn kem xong mà anh.
- Cứ đi đi. Rồi em thích gì anh mua cho.

Không đợi nó trả lời, An mạng dạn nắm tay nó kéo đi. Tim ai đó đập nhanh từng hồi.

Duy lững thững bước về lớp. Đây vốn là câu trả lời cậu biết trước, cũng là câu trả lời cậu mong đợi. Thế nhưng, tại sao tâm trạng cậu lại rối bời như này? Giây phút Như bảo rung động với An, tim cậu nhảy chệch mất một nhịp. Hụt hẫng. Xót xa. Cậu chẳng biết diễn tả suy nghĩ của mình hiện giờ như thế nào nữa. Tựa như có một hố đen đang hình thành ngày một lớn trong trái tim cậu vậy. Vẫn biết tình cảm cậu dành cho nó là sai, là không thể nào thành hiện thực được, nhưng sao cậu đau quá... Cảm giác của một người thua cuộc quả là không dễ chịu gì.

Mạnh chân đá bay chiếc lon bên đường, cậu gào lên, ngăn không cho mình suy nghĩ gì nữa. Mọi người xung quanh khựng lại, chỉ trỏ cậu, rồi vội vàng tránh xa. Cậu chẳng biết gì hơn, đành im lặng trở về lớp, mặc cho cơn khó chịu đang thả khói trên đỉnh đầu.

Cảm ơn các bạn đã vote ủng hộ tớ từ đầu đến giờ nhé. Các bạn là động lực của tớ đây <>

15. Chap 15 : Đêm Noel

- Thế, nãy hai đứa mày đi chơi vui không?
- Duy mở miệng hỏi khi đang đạp xe chở nó.
- Cũng như mọi ngày thôi mà, khác mỗi cái không có anh.
- Quyết định chắc chắn rồi?
- Dạ, em nghĩ vậy. Nhưng anh hai đừng lo, việc học vẫn là nhất mà. - Nó toét miệng cười
- Ừ, tốt. Tối nay có định ra ngoài không?
- Ừm..Anh An có rủ, mà em cũng chưa biết sao nữa. Em đi chơi rồi thì anh hai ở nhà một mình hả? Noel mà ở nhà một mình buồn lắm.
- Không sao, tối nay anh cũng bận rồi. Nhóc cứ đi đi.
- Nó gật đầu. Quãng đường về nhà sau đó, không ai nói thêm lời nào nữa. Nó cảm thấy, có một nỗi xa cách vô hình đang lớn vồn đầu đây.
- 8h tối...
- Nó mặc một chiếc áo phông màu đỏ tươi, quần kaki trắng và một cái áo khoác xám nhạt, đứng trước gương tự ngắm mình. Duy đi ngang qua, thấy vậy, buột miệng hỏi:
- Bé đi giờ hả?
- Dạ. Em đi một lát rồi về. Anh hai chưa đi hả?
- Ờ, lát đi.

Duy trầm ngâm một lát rồi ném hộp quà nhỏ lên giường nó, quay về phòng. Nó ngạc nhiên, vội nhảy lên giường, mở ngay hộp quà có giấy gói quà hình cây thông kia ra. Một cặp kẹp tóc hình hai con tuần lộc!

Không ngờ anh Duy cũng còn nhớ mua quà cho nó. “Không được! Một lát đi chơi cũng phải mua một món quà về cho anh!”- Nó thầm nghĩ.

Giáng Sinh, không khí khắp ngõ đường đều tràn ngập sự hân hoan khó tả. An cùng sánh vai dạo bước với nó, trong lòng không khỏi rộn ràng. Người con gái cậu thương thầm 3 năm nay, giờ đang cùng cậu đón Noel. Đây chẳng phải là mơ?

Là lần đầu tiên đi chơi với bạn trai, Như hiện đang rất ngại. Không biết mở lời ra sao, không biết phải nói những gì. Nó bối rối. Cũng may, phần không khí náo nhiệt này dần giúp nó lấy lại vẻ thân thiện thường ngày. Nó kéo tay anh, chạy từ gian hàng này đến gian hàng khác. Đồ ăn, thức uống, đồ chơi, đồ lưu niệm,... đều được họ thử qua. Các bác bán hàng rong thấy hai người vui vẻ như vậy, liền luôn miệng khen đẹp đôi.

Như ra khỏi nhà nửa tiếng rồi, Duy mới lò mò bước ra khỏi nhà. Đúng là Noel có khác, đường nào cũng đông nghẹt. Sao cái cảm giác đón Giáng Sinh năm nay nó khác năm ngoái quá thế? Năm ngoái còn vác con em ra ngoài ăn bánh chụp hình, năm nay lại chỉ thui thủi một thân một mình. Chán thế cơ chứ!

Chưa bao giờ cậu thấy khó kiềm chế cảm xúc như lần này. Cảm giác thiếu vắng nó cứ trào lên tận họng cậu ấy. Cái cảm giác mà, một thứ đang là của mình, bùm một phát trở nên xa lạ, nó khó chịu lắm. Cậu không phải đồ ngốc, cậu biết thứ cảm giác quái gở này có tên là gì. Nhưng, cậu ngàn lần không muốn chấp nhận nó. Khốn kiếp, cậu đang nghĩ lung tung gì thế này?

Rẽ vào một quán tạp hóa nhỏ, mua chục lon bia, cậu đến công viên ngồi thần thờ ở đó. Hết lon này đến lon khác, cậu uống sạch, vậy mà nó chẳng chịu chạy ra khỏi đầu cậu. Lại thêm chục em bia nữa được rước về, lại thêm chục vỏ lon bia bay vào thùng rác. Duy say mèm, trời trăng mây gió thì cậu chẳng quan tâm nữa, loạng choạng bước về nhà.

“Tạch!”

Bóng đèn trong nhà bật mở. Như bước vào, trên mặt vẫn đọng lại nét cười. Xem ra anh Duy đi chơi chưa về nhỉ? Thả phịch hộp quà xuống ghế sofa, nó bật TV. Lướt qua lướt lại vài kênh, chợt nó thấy một show truyền hình thực tế của Hàn Quốc, tên là cái gì mà Chuyện khó đỡ. Thôi thì xem tạm cũng được vậy.

Tham gia show truyền hình là một cô bé khoảng 13, 14 tuổi, than phiền rằng ba mẹ mình thể hiện tình cảm trước mặt con cái quá nhiều. Một ngày ôm hôn nhau hơn cả 100 lần, khiến cô bé không khỏi ngượng ngùng. Xem đến đây, nó bật cười. Nếu sau này nó có gia đình rồi, nó và chồng cũng được thế này thì tốt quá nhỉ?

Xem được một lúc, nó thiếp đi lúc nào không hay.

Duy về trong tình trạng chân nam đá chân chiêu, đầu óc mơ mơ màng màng. Thấy hộp quà vuông vẫn được gói trang trọng nằm trên sofa, cậu không ngần ngại mở ra. Một chiếc nón len màu đỏ, khá phù hợp với phong cách Giáng Sinh. Cậu bật cười, quay lại ngắm cô em nhỏ đang say ngủ. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu cậu nhìn trộm nó rồi. Duy đứng dậy, nhẹ nhàng bế nó vào phòng.

Người ta hay bảo, khi say là lúc con người nói thật lòng nhất. Duy say rồi, nhưng cậu không nói gì cả. Căn phòng nó tràn ngập bóng tối, chỉ le lói chút ánh sáng hắt vào từ hành lang. Cậu chăm chú nhìn Như, nhìn người em gái cậu nâng niu chiều chuộng bao năm nay. Có lẽ cậu thích con bé thật, nhưng cậu vẫn không thể chấp nhận cho tình cảm ấy phát triển tự do như vậy. Cậu phải làm sao đây, khi càng ngày càng không kìm nén lại được?

Cậu nợ Như, một món nợ ân tình khổng lồ. Cậu không muốn vì thứ rung động bé tẹo này mà làm tổn hại đến Như. Nội tâm cậu đang đấu tranh mãnh liệt. Chấp nhận làm anh trai tốt, hay nói ra sự thật và tranh đấu công bằng với An? Lý trí mách bảo cậu cách một, trái tim lại hét lên rằng cách hai. Cậu im lặng một lúc lâu, rất lâu. Men rượu có lẽ đã thúc đẩy tính dũng cảm của cậu, cậu cúi người, để môi mình chạm nhẹ vào môi Như. Cảm giác ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa khắp người cậu. Đôi môi mềm mại đó, khiến đầu óc cậu ngay lập tức dừng hoạt động, chân tay bủn rủn chẳng biết làm gì hơn. Một lúc sau, cậu giật mình, đứng dậy rời khỏi phòng, thuận tay đóng cửa thật chặt. Cậu tự ý thức được, mình vừa làm một việc sai lầm.

Ở trên giường, đôi mắt ai đó từ từ mở ra...

16. Chap 16 : “bạn Bè”

- “Rằm!”

Ở lớp 10a2, nó đang ngồi đọc sách thì chiếc bàn bị bàn tay ai đó đập mạnh xuống.

- Như, hôm qua tui thấy bà đi chơi với anh Huỳnh An. Hai người yêu nhau phải không?

Ly chau mày, hai tay chống nạnh hùng hồn hỏi nó. Nó nhẹ gật đầu. Điều này không nhất thiết phải giấu đâu nhỉ?

- Mày đúng là hồ ly tinh! Lúc trước mày có thêm quan tâm anh An đâu, mày còn chẳng biết ảnh biết chơi piano nữa. Vậy mà từ khi tao nhờ mày đưa thư cho ảnh, mày giả bộ hiền dịu rồi lợi dụng anh mày để cua anh An. Mày biết ảnh là hotboy của tụi tao, mày muốn nổi nên mày làm vậy chứ gì? Thế loại hai mặt như mày, không hiểu sao anh An chấp nhận được!

Ly khoắc tay vài bạn nữ trong lớp, nói mĩa mai. Đứng trước mặt nó hiện giờ là gần nửa lớp đang hướng con mắt ác ý về phía nó.

- Sao mày không nói gì thế? Chắc mày đang định về mách anh mày, để anh mày bỏ tù tụi tao giống anh mày đã làm với bà Vy chứ gì?

Lam, cô bạn đứng sát bên Ly hỏi. Nó tự cười thầm trong lòng. Biết thế nào cũng có ngày này mà. Chuyện của Yến Vy, không phải nó không biết. Tính cách anh Duy thế nào nó là người hiểu rõ nhất mà. Nó nói, giọng trầm ấm :

- Chuyện của Vy, không phải tớ làm. Chị ấy gieo gió thì gặt bão thôi.

- Haha, nực cười! Thế mày chứng minh đi. Từ giờ, mày đừng nói gì với thằng anh của mày cả, về chuyện đã, đang và sẽ xảy ra với mày trong lớp này. Mày dám không?

Nó nhún vai. Không phải nó là một cô nhân vật chính yếu đuối, nhận phần thiệt về cho mình hay vì thương yêu anh trai quá độ. Dù sao nó cũng không định nói với các anh. Ba cái chuyện tầm xàm cón con này, nói ra tốn nước miếng chứ có làm được gì đâu.

Ngay lúc đó, một cái bóng nhỏ sà vào chỗ ngồi của nó. Hương ngoác miệng cười tươi, xua tay giải vây:

- Các cậu làm gì thế! Bạn có người yêu các cậu không chúc mừng thì thôi sao lại kéo nhau đến hỏi tội thế này?

- Lớp trưởng, cậu đừng bênh con nhỏ giả tạo đó. Cậu cũng thích anh An cơ mà!

- Cái đó là hâm mộ thôi. Mà Như đâu có nhiều chuyện như mấy cậu nói đâu, Như nhỉ?

Hương quay qua nó, nở nụ cười tươi giúp mọi chuyện êm xuống. Nó cười nhạt đáp lại, tỏ ý mấy người hiểu sao thì hiểu.

Các nữ sinh kia cũng mau chóng kéo nhau về chỗ ngồi. Hương tự động chuyển cặp mình về bàn nó. Nó chỉnh lại bàn ghế, tiện quay qua hỏi Hương:

- Hương thích anh An à?

- Ủ, hâm mộ tí thôi. Ảnh giỏi lắm đó, Như sướng thiệt!

- Giỏi?

- Ủ! Khoảng 2 năm trước á, cư dân mạng xôn xao bàn tán về một clip phim ngắn, kể về cuộc gặp gỡ của chàng trai và cô gái trong một quán cà phê nọ. Cô gái mặc váy trắng, chơi piano khiến chàng trai rung động và anh bắt đầu hành trình tán tỉnh cô gái. Phim đó ảnh là nhân vật nam chính đó, đóng cực ngẫu luân! Mà tớ còn nghe đồn, ảnh là biên kịch của phim đó luôn cơ. Rồi tớ tìm hiểu về ảnh mới biết ảnh cực giỏi piano, violin với guitar, thành tích học tập tuy không nổi trội nhưng cũng rất được, gia đình lại khá giả. Lúc đó, ảnh là idol số một của tớ nên tớ mới thi vào trường này đó.

Hương say sưa kể, đôi mắt ánh lên vẻ ngưỡng mộ rõ ràng. Hẳn là cô bạn này thích anh An dữ lắm! - Nó thâm nghĩ.

Giờ ra chơi, không khí lớp học nhộn nhịp hẳn lên. Nó đứng dậy, soạn đồ vào cặp rồi quay đi.

- Hôm nay tớ có hẹn đi ăn sáng với anh An, chắc lát vào lớp hơi trễ nha.

Nó cười cười, thông báo với Hương. Cô lớp trưởng dịu dàng gật đầu.

Chạy vội ra sân sau, nó cẩn thận nhấc từng bước nhẹ đến ngồi dưới cửa sổ, dỏng tai lên nghe lén.

1 phút trôi qua, chỗ ngồi của nó vẫn không có tiếng động gì lạ. Chắc có lẽ Hương thật sự coi nó là bạn. Những câu nhắc nhở của anh Duy hôm nào lại vang lên trong đầu nó.

“- Ở đời ấy, đừng tin tưởng bất kì ai. Xã hội này phức tạp lắm, càng thân thiết càng nguy hiểm. Đôi lúc, có thể cô độc bước đi cũng là một sự may mắn đấy.”

Lắc đầu vài cái, nó đang định quay đi thì giọng Ly cất lên sau khung cửa sổ:

- Lớp trưởng, cậu định theo phe nó thật sao?

- Như là người tốt mà!

Giọng Hương chắc như đinh đóng cột. Nghe được, nó gật đầu khẽ mỉm cười.

- Và cả ngây thơ nữa, em ạ! Bà Vy hạng vip như kia còn bị anh nó đưa vào trại giáo dưỡng cơ mà. Các người làm gì thì làm, để tớ làm công tác tư tưởng là được.

Một nụ cười ma mị đồng thời xuất hiện trên cả hai khuôn mặt v-line trắng nõn. Phải rồi, phải rồi, lời anh Duy nói có bao giờ sai?!

Giờ ra về...

“- Rầm”

Bàn nó bị đá văng sang một bên. Lam gần từng chữ:

- Mày! Đồ. Hồ. Ly. Tinh!

- Thôi, Lam ơi, mình về đi. Lát anh nó qua anh nó lại xử mình đấy. Ỗ có anh trai rồi người ta lên mặt dữ lắm.

Một bạn nữ đứng ở góc lớp lên tiếng. Các bạn còn lại, kể cả các bạn nam, cũng xua xua tay đẩy Lam ra ngoài. Nó đứng im ở đó, khuôn mặt tươi sáng hiện rõ vẻ phức tạp. Hương quàng tay qua eo nó, mỉm cười:

- Mình về thôi! Có tớ ở đây rồi, Như đừng sợ.

- Ủ! - Nó cười híp mắt - Nhà Hương ở đâu? Có cùng đường với nhà tớ không?

- Có. Nhưng nhà tớ ngắn hơn một đoạn. Sao thế?

- Tớ muốn về chung với cậu. Lâu rồi tớ mới có một người bạn dễ thương như cậu đấy. Ở trường cũ tớ toàn bạn nam thôi.

- Cậu không về với anh cậu à? Cả anh An nữa?

- Không sao! Vậy tớ về cùng cậu nhé!?

- À...ừ... Cũng được!

Xin lỗi các cậu vì thời gian qua hơi chậm trễ việc up truyện. Thật tình thì tớ đợi lượt vote thứ 100 rồi sẽ tặng chap này cho bạn đó. Nhưng đợi mãi đợi hoài vẫn cứ dừng ở 99 votes nên thôi tớ đành up chap tiếp vậy :((((

17. Chap 17 : Kế Sách

Chap này dành tặng bạn Bronymia - người vote thứ 100

Cảm ơn mọi người thời gian qua đã luôn ủng hộ tớ nhé!

Nó thân mật khoác vai Hương chạy đến khu lớp 12. Duy và An cũng vừa xong, thấy nó mang bạn đến liền tốt bụng chào hỏi:

- Nhanh chân dậy má. Ai đây ? - Duy chau mày dò xét
- Chào em, em là bạn của Như hả? - An nở nụ cười thân thiện
- Dạ.. Em chào hai anh. Em là Hương, lớp trưởng của Như. - Hương đỏ mặt giới thiệu
- Hôm nay hai anh về trước đi. Em về chung với Hương được rồi. - Như
- Sao thế? Anh về chung không được à? - An
- Dạ, dạ được chứ anh! Anh cứ về chung với tụi em cho vui, Như hen!

Hương quay sang nó, khuôn mặt đỏ như gấc. Nó dễ chịu gật đầu.

Trên đường đi, An, Hương và Như tíu tít trò chuyện, để mặc Duy ở đằng sau. Đang đến lúc vui, Duy vội vượt lên, lùi ngược nó ra đằng sau. Nó ú ớ vài câu rồi kéo dài khoảng cách với An và Hương.

- Bạn mới? - Duy giở giọng nghi ngờ
- Vâng. Lớp trưởng. Người bảo vệ em. - Như mỉm cười
- .. Không an toàn.
- Uôi, em biết mà! Độ tử của anh không có bèo đâu ngen.
- Ủ. Sao phải bảo vệ?
- Quen anh An, bị oánh ghen - Như nói rồi cười hì hì- Tụi nó bảo em không được nói với anh. Mà em lỡ nói rồi. Ahi ~~
- Cái ... - Duy gào lên

- Không sao không sao mà! Lần này em tự giải quyết được. Thật đấy! Anh hai, em lớn rồi!

Như nói, giọng chắc nịch. Đôi mắt đen hun hút kia lộ rõ vẻ kiên định hiếm thấy. Duy thở dài rồi gật đầu. Bị đánh ghen sao? Liệu con bé có xoay sở được không? Dù nghi ngờ nhưng cậu vẫn chẳng mở lời.

Đến nhà Hương, cả bọn dừng lại chào hỏi một lát. Hương quyến luyến nhìn An, không nở rời. Nó nhanh mắt thấy vậy, liền chạy đến khoác tay cậu:

- Anh, anh tạm biệt bạn em đi. Hương là bạn thân của em đó, anh phải đối xử tốt với cậu ấy, coi như là vì em, nha! Em thương anh lắm ấy!

An nghe vậy, ngẩn ngơ mất một lúc mới mở miệng đáp trả lại :

- Ủ, anh biết rồi. Anh cũng thương Như lắm!

Nói rồi cậu nhéo má Như. Hương thấy vậy thì ráng gượng cười, chào tạm biệt rồi chạy biến vào trong nhà. Duy hơi chau mày, tim vô tư nhảy tango cùng mạch máu.

Về đến nhà, Duy bỗng kích hoạt trạng thái phòng bị. Chiếc xe đạp bần bần mà cậu đeo hằng ngày đã được ai lau rửa sạch sẽ thế kia? Mấy đôi dép mới lúc sáng mỗi nơi một em mà bây giờ lại ngoan ngoãn yên vị trên kệ? Chẳng có nhẽ nhà mình có trộm?

- Về rồi hả mấy đứa?

Bà Ý chạy ra hỏi, trên tay vẫn còn đôi dưa và chiếc tạp dề hình con thỏ.

- Ba mẹ về sao không bảo con trước? - Duy cời giầy, lơ đãng hỏi

- Cha, sườn xào chua ngọt chắc luôn! - Nó chun mũi ngửi rồi lon ton chạy vào bếp

- Sao thế? Có gì giấu tui hay sao mà phải báo?

Nghe mẹ nói vậy, cậu bắt giắc bật cười. Mẹ cứ luôn trẻ con như thế!

- Đâu có, báo để con mua hoa hồng về đón tiếp mẹ.

- Khiếp! Anh dẻo miệng quá cơ! Thôi hai đứa đi thay đồ đi rồi xuống ăn cơm.

Duy cười cười rồi vác cặp lên phòng.

Trong bữa ăn, gia đình họ nói chuyện rất rôm rả. Lâu rồi không khí trong nhà mới vui vẻ như vậy. Ông Lâm cũng bảo, lần này chắc sẽ ở nhà luôn, không đi đâu nữa.

- Thật hả ba? - Nó mừng rỡ hỏi

- Ừa. - Ông Lâm cưng chiều nói - Tự nhiên thấy hai ông bà này chẳng quan tâm con gì cả. Ba đã giải quyết công việc bên Anh rồi, mở thêm một chi nhánh ở đây. Từ giờ ngày nào cũng ở nhà để mắng chửi hai đứa.

- Mà này, nghe nói con có người yêu rồi hả?

Đột nhiên bà Ý quay sang Như, hỏi thẳng. Nó ngập ngừng, ném thẳng ánh mắt dao găm vào ông anh trai. Duy nhún vai về vô tội vạ.

- Mẹ biết ngay mà! Tốt bụng dễ thương như nó ai mà chẳng mê!

Ông Lâm háng giọng nhìn vợ, bà liền biết ý mà tủm tỉm cười. Dù gì bà cũng là con gái mà, thích trai đẹp là bản năng sinh tồn chứ có phải bà muốn đâu!

Như chỉ biết cầm cúi xới tung bát cơm, nét hồng đã ửng đến mang tai. Duy vẫn tỉnh bơ gắp thêm miếng sườn, mặc kệ đám lửa đang cháy lớn trong lồng ngực.

~~

- Hương, lát ra về anh An rủ đi ăn kem á, Hương đi không ?

Như quay đầu hỏi Hương. Đã tiết 2 rồi, trời vẫn còn đang nắng gắt lắm. Từng giọt mồ hôi thi nhau rơi trên khuôn mặt cô bé.

- À ừ, đi chứ. - Hương ái ngại đáp - Mà..Như thích anh An thật hả?

- Thích chứ! Sao hả Hương?

- Tớ thích Như lắm nên tớ mới nói nhé! Thật ra, tớ nghĩ Như không nên quen anh An đâu.

Thấy Như im lặng, đôi lông mày nhướn cao, Hương lại vội tiếp lời:

- Tớ không có ý gì đâu. Tại Như thấy đấy, anh An vốn giỏi, lại nổi tiếng như vậy, nhiều người theo lắm. Như quen anh sẽ bị soi mói, ghen tị đủ điều, sau này sẽ còn gặp khó khăn. Chưa kể vụ mấy đứa lớp mình bắt nạt Như, sau này sẽ còn nhiều người nữa đấy. Anh An sẽ không bảo vệ Như mãi được. Với cả anh ấy sắp thi tốt nghiệp rồi, mình cũng vừa bước vào giai đoạn nguy hiểm, nên dành nhiều thời gian học hơn là chăm chú cho tình cảm.

- Anh An học giỏi mà! Tớ tin anh ấy đủ tài năng đỗ vào một trường đại học danh tiếng.

- Giỏi thì giỏi chứ, vướng vào tình cảm vẫn rất rắc rối. Hôm nọ tớ còn thấy hán khoác vai một chị nào vào trong bar đấy, rồi bữa khác có người bảo hán đi vào khách sạn với một con nhóc cấp 2. Người yêu cũ, sau khi biết hán bắt cả hai tay cũng bỏ đi biệt tăm đấy. Cả trường ai cũng bảo vậy cả. Người không có đạo đức như hán, Như đừng dây dưa nữa!

- Hương hâm mộ anh An lắm mà, sao lại nói vậy?

- Tớ hâm mộ vì tài năng thôi, còn nhân cách của hán tớ không ưa được. Tớ rất thích Như, vì Như hiền, lại còn tốt bụng nữa nên tớ mới khuyên vậy thôi. Tất cả cũng vì muốn Như tốt hơn. Nếu có gì sai thì Như bỏ qua ghen, coi như tớ chưa nói gì.

Như mỉm cười. Nếu không biết sự thật, chắc chắn Như sẽ bị lừa mất thôi. Đôi mắt chân thành, giọng nói ấm áp, anh An mà thấy chắc chắn sẽ mềm lòng ngay.

Nhưng, anh ấy chỉ có thể nghe qua điện thoại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-em-gai>